

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 174 (XVIII) — Nr. 1.046

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 29 decembrie 2006

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
	ORDONANȚE ȘI HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
131.	— Ordonanță de urgență pentru modificarea și completarea Legii nr. 508/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea în cadrul Ministerului Public a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism	2–6
134.	— Ordonanță de urgență privind înființarea Autorității Naționale pentru Reglementare în Comunicații și Tehnologia Informației.....	7–9
1.860.	— Hotărâre privind drepturile și obligațiile personalului autorităților și instituțiilor publice pe perioada delegării și detașării în altă localitate, precum și în cazul deplasării, în cadrul localității, în interesul serviciului	10–13
	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
2.218.	— Ordin al ministrului finanțelor publice privind aprobarea Normelor de aplicare a scutirilor de taxă pe valoarea adăugată pentru traficul internațional de bunuri, prevăzute la art. 144 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările ulterioare.....	14–32

ORDONANȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI**

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ
pentru modificarea și completarea Legii nr. 508/2004
privind înființarea, organizarea și funcționarea în cadrul Ministerului Public
a Direcției de Investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism

Având în vedere supraîncărcarea serviciilor Direcției de Investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism cu cauze de importanță minoră, ce ar putea să fie investigate și de procurorii din structurile din cadrul parchetelor,

dat fiind faptul că, în investigarea cauzelor de criminalitate organizată, diferențierea competenței serviciilor Direcției de Investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism se face în funcție de valoarea prejudiciului sau în funcție de localizarea fenomenului infracțional, acest lucru generând în practică declinări frecvente de competență în favoarea structurii centrale și, pe cale de consecință, întâzieri în soluționarea dosarelor, se impune necesitatea unificării competenței la nivelul serviciilor Direcției de Investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism,

luând în considerare faptul că procurorul-șef al Direcției de Investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism nu are calitatea de ordonator de credite și, implicit, faptul că în cadrul Direcției de Investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism nu există o structură economică, generându-se astfel dificultăți în identificarea și rezolvarea cu operativitate a problemelor legate de necesarul de resurse materiale cu care se confruntă această instituție,

date fiind dificultățile survenite în practică cu ocazia acțiunilor privind organizarea și constatarea infracțiunilor flagrante sau ocazionate de folosirea investigatorilor sub acoperire, a informatorilor ori colaboratorilor acestora, în lipsa unui fond special care să permită desfășurarea operativă a acestor activități specifice, lipsă care impune reglementarea expresă a posibilității de alocare a sumelor necesare prin crearea acestui fond,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. I. — Legea nr. 508/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea în cadrul Ministerului Public a Direcției de Investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.089 din 23 noiembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — (1) Prin prezenta lege se înființează Direcția de Investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, ca structură cu personalitate juridică, specializată în combaterea infracțiunilor de criminalitate organizată și terorism, în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

(2) Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție conduce Direcția de Investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism prin intermediul procurorului-șef al Direcției de Investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism.

(3) Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție soluționează conflictele de competență ivite între Direcția de Investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și celelalte structuri sau unități din cadrul Ministerului Public.

(4) Procurorul-șef al Direcției de Investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism este ordonator secundar de credite și, în exercitarea atribuțiilor sale, emite ordine cu caracter intern.

(5) Finanțarea cheltuielilor curente și de capital ale Direcției de Investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism se asigură de la bugetul de stat, fondurile destinate Direcției de Investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism fiind evidențiate distinct în bugetul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

(6) Anual se constituie un depozit în valoare de 1.000.000 lei pentru acțiuni privind organizarea și constatarea infracțiunilor flagrante sau ocazionate de folosirea investigatorilor sub acoperire, a informatorilor ori colaboratorilor acestora, la dispoziția procurorului-șef al Direcției de Investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, iar modul său de gestionare și de utilizare se va stabili prin ordin al procurorului-șef al acestei direcții.“

2. La articolul 2 alineatul (1), literele a), c) și d) vor avea următorul cuprins:

„a) efectuarea urmăririi penale pentru infracțiunile prevăzute în prezenta lege și în legile speciale;

c) sesizarea instanțelor judecătorești pentru luarea măsurilor prevăzute de lege și pentru judecarea cauzelor privind infracțiunile date în competența Direcției de Investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism;

d) studierea cauzelor care generează săvârșirea infracțiunilor de criminalitate organizată, trafic de droguri, criminalitate informatică și terorism și a condițiilor care le

favorizează, elaborarea propunerilor în vederea eliminării acestora, precum și pentru perfecționarea legislației penale în acest domeniu;”.

3. La articolul 2 alineatul (1), după litera c) se introduce o nouă literă, litera c¹), cu următorul cuprins:

„c¹) conducerea, supravegherea și controlul activităților de ordin tehnic ale urmăririi penale, efectuate de specialiști în domeniul economic, financiar, bancar, vamal, informatic, precum și în alte domenii, numiți în cadrul Direcției de Investigare a Infraționiilor de Criminalitate Organizată și Terorism;”.

4. După alineatul (2) al articolului 2 se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

„(3) Procurorii parchetelor de pe lângă instanțele competente participă la judecarea oricărei cereri adresate instanțelor de judecată în cauzele de competența direcției, precum și la judecarea în fond și în căile de atac, în cauzele în care Direcția de Investigare a Infraționiilor de Criminalitate Organizată și Terorism a sesizat instanțele de judecată, punând concluzii și exercitând căile legale de atac, cu excepția cazurilor în care procurorii Direcției de Investigare a Infraționiilor de Criminalitate Organizată și Terorism încunoștințează parchetul de pe lângă instanța competentă și instanța că vor participa în mod direct.”

5. Articolul 3 va avea următorul cuprins:

„Art. 3. — Direcția de Investigare a Infraționiilor de Criminalitate Organizată și Terorism este condusă de un procuror-șef, asimilat prim-adjunctului procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Procurorul-șef al Direcției de Investigare a Infraționiilor de Criminalitate Organizată și Terorism este ajutat de un procuror-șef adjunct, asimilat adjunctului procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, precum și de 2 consilieri, asimilați consilierilor procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.”

6. Articolul 4 va avea următorul cuprins:

„Art. 4. — (1) Direcția de Investigare a Infraționiilor de Criminalitate Organizată și Terorism este organizată în structură centrală și structură teritorială.

(2) În cadrul structurii centrale se organizează prin ordin al procurorului-șef al Direcției de Investigare a Infraționiilor de Criminalitate Organizată și Terorism, servicii, birouri și compartimente conduse de procurori-șefi.

(3) În circumscripția teritorială a parchetelor de pe lângă curțile de apel se înființează prin ordin al procurorului-șef al Direcției de Investigare a Infraționiilor de Criminalitate Organizată și Terorism servicii teritoriale conduse de procurori-șefi.

(4) Prin ordin al procurorului-șef al Direcției de Investigare a Infraționiilor de Criminalitate Organizată și Terorism se pot înființa sau desființa birouri teritoriale în circumscripția teritorială a parchetelor de pe lângă tribunale. Birourile sunt conduse de procurori-șefi. În cazul desființării birourilor teritoriale, personalul acestora va fi preluat în cadrul serviciilor teritoriale în subordinea cărora funcționează sau în cadrul celorlalte birouri teritoriale din subordinea aceluiași serviciu teritorial.

(5) Numărul procurorilor încadrați în serviciile și birourile structurii centrale, precum și în serviciile și birourile teritoriale este stabilit de procurorul-șef al Direcției de Investigare a Infraționiilor de Criminalitate Organizată și Terorism, în funcție de volumul și complexitatea activității desfășurate, în limita numărului total de posturi aprobat.

(6) În cadrul Direcției de Investigare a Infraționiilor de Criminalitate Organizată și Terorism va funcționa un birou de informare și relații publice, care va asigura legătura cu publicul și cu mijloacele de comunicare în masă.

(7) Conducătorul biroului prevăzut la alin. (6) poate fi un procuror desemnat de procurorul-șef al Direcției de Investigare a Infraționiilor de Criminalitate Organizată și Terorism ori un jurnalist, încadrat ca specialist, numit pe bază de concurs sau de examen.”

7. Articolul 5 va avea următorul cuprins:

„Art. 5. — (1) Direcția de Investigare a Infraționiilor de Criminalitate Organizată și Terorism se încadrează cu procurori, specialiști în domeniul prelucrării și valorificării informațiilor, economic, financiar, bancar, vamal, informatic și în alte domenii, personal auxiliar de specialitate, personal economic și administrativ, în limita posturilor prevăzute.

(2) Numărul specialiștilor, personalului auxiliar de specialitate și al personalului economic și administrativ, încadrat în serviciile, birourile ori compartimentele înființate la nivelul structurii centrale ori în serviciile și birourile teritoriale, este stabilit de procurorul-șef al Direcției de Investigare a Infraționiilor de Criminalitate Organizată și Terorism în funcție de volumul și de complexitatea activității, în limita numărului total de posturi.”

8. Articolele 6 și 7 se abrogă.

9. Alineatul (1) al articolului 9 va avea următorul cuprins:

„Art. 9. — (1) Ofițerii și agenții de poliție judiciară anume desemnați potrivit art. 27 efectuează numai acele acte de cercetare penală dispuse de procurorii Direcției de Investigare a Infraționiilor de Criminalitate Organizată și Terorism, sub directă coordonare și controlul nemijlocit al acestora.”

10. Articolul 10 va avea următorul cuprins:

„Art. 10. — (1) În cadrul Direcției de Investigare a Infraționiilor de Criminalitate Organizată și Terorism sunt numiți, prin ordin al procurorului-șef al Direcției de Investigare a Infraționiilor de Criminalitate Organizată și Terorism, cu avizul miniștrilor de resort, specialiști cu înaltă calificare în domeniul prelucrării și valorificării informațiilor, economic, financiar, bancar, vamal, informatic, precum și în alte domenii, pentru clarificarea unor aspecte tehnice sau de specialitate în activitatea de urmărire penală.

(2) Specialiștii prevăzuți la alin. (1) au calitatea de funcționar public și își desfășoară activitatea sub directă conducere, supraveghere și control nemijlocit al procurorilor din Direcția de Investigare a Infraționiilor de Criminalitate Organizată și Terorism. Specialiștii au drepturile și obligațiile prevăzute de lege pentru funcționarii publici, cu excepțiile prevăzute în prezenta lege. De asemenea, specialiștii beneficiază, în mod corespunzător, de drepturile

prevăzute la art. 11 și 23 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției.

(3) Constatărea tehnico-științifică efectuată din dispoziția scrisă a procurorului de către specialiștii prevăzuți la alin. (1) constituie mijloc de probă, în condițiile legii.

(4) Constatările tehnico-științifice și expertizele pot fi efectuate și de alți specialiști sau experți din instituții publice sau private române sau străine, organizate potrivit legii române sau, după caz, recunoscute potrivit legii române, precum și de specialiști sau experți individuali autorizați sau recunoscuți potrivit legii române.“

11. Articolul 12 va avea următorul cuprins:

„Art. 12. — (1) Sunt de competența Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism următoarele infracțiuni din Codul penal, republicat, cu modificările și completările ulterioare, și din legi speciale, indiferent de calitatea persoanei, cu excepția celor date în competența Direcției Naționale Anticorupție, după cum urmează:

a) infracțiunile prevăzute de art. 7 și 8 din Legea nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate, cu excepția cazurilor în care infracțiunea gravă este cea prevăzută de art. 215 alin. 1, 2, 3 și 5 din Codul penal, dacă s-a cauzat o pagubă mai mare decât echivalentul în lei a 1.000.000 euro sau este una dintre cele definite la art. 2 lit. b) pct. 15 și 20 din Legea nr. 39/2003. Dispozițiile art. 9 și 10 din Legea nr. 39/2003 se aplică în mod corespunzător;

b) infracțiunile contra siguranței statului prevăzute în Codul penal și în legile speciale;

c) infracțiunile prevăzute de Legea nr. 535/2004 privind prevenirea și combaterea terorismului și cele prevăzute în Legea nr. 111/1996 privind desfășurarea în siguranță, reglementarea, autorizarea și controlul activităților nucleare, republicată;

d) infracțiunile prevăzute la titlul III, „Prevenirea și combaterea criminalității informatice“, al cărții I din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, cu modificările și completările ulterioare;

e) infracțiunile din domeniul proprietății intelectuale și industriale, dacă sunt săvârșite de persoane care aparțin unor grupuri infracționale organizate sau unor asociații sau grupări constituite în scopul săvârșirii de infracțiuni;

f) infracțiunile prevăzute de Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, cu modificările și completările ulterioare, și cele din Legea nr. 300/2002 privind regimul juridic al precursorilor folosiți la fabricarea ilicită a drogurilor, cu modificările și completările ulterioare;

g) infracțiunile prevăzute în Legea nr. 678/2001 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane, cu modificările și completările ulterioare;

h) infracțiunile prevăzute în Legea nr. 365/2002 privind comerțul electronic, republicată, dacă sunt săvârșite de

persoane care aparțin unor grupuri infracționale organizate sau unor asociații sau grupări constituite în scopul săvârșirii de infracțiuni;

i) infracțiunile prevăzute de Legea nr. 297/2004 privind piața de capital, cu modificările și completările ulterioare;

j) infracțiunile prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2001 privind frontiera de stat a României, aprobată cu modificări prin Legea nr. 243/2002, cu modificările și completările ulterioare, și de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 112/2001 privind sancționarea unor fapte săvârșite în afara teritoriului țării de cetățeni români sau de persoane fără cetățenie domiciliată în România, aprobată cu modificări prin Legea nr. 252/2002, dacă sunt săvârșite de persoane care aparțin unor grupuri infracționale organizate sau unor asociații sau grupări constituite în scopul săvârșirii de infracțiuni;

k) infracțiunile privind traficul de țesuturi, celule și organe umane, dacă sunt săvârșite de persoane care aparțin unor grupuri infracționale organizate sau unor asociații sau grupări constituite în scopul săvârșirii de infracțiuni;

l) infracțiunile de contrabandă prevăzute în Codul vamal al României, indiferent de valoarea prejudiciului;

m) celelalte infracțiuni prevăzute în Codul vamal al României, dacă sunt conexe sau indivizibile cu alte infracțiuni aflate în competența Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism;

n) infracțiunile prevăzute în Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism, cu modificările și completările ulterioare, dacă banii, bunurile și valorile care au făcut obiectul spălării banilor provin din săvârșirea infracțiunilor date în competența Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism.

(2) Procurorii specializați din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism efectuează în mod obligatoriu urmărirea penală pentru infracțiunile prevăzute la alin. (1).

(3) Pentru infracțiunile prevăzute la alin. (1) săvârșite de minori sau asupra minorilor, urmărirea penală se efectuează de procurori din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, anume desemnați de către procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.“

12. Articolul 15 va avea următorul cuprins:

„Art. 15. — Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism este autorizată să dețină și să folosească mijloace adecvate pentru obținerea, verificarea, prelucrarea, stocarea și descoperirea informațiilor privitoare la infracțiunile date în competența sa, în condițiile legii. Orice date și informații ce excedează competenței direcției se transmit autorităților abilitate prin lege.“

13. Articolul 16 va avea următorul cuprins:

„Art. 16. — (1) Când sunt indicii temeinice cu privire la săvârșirea uneia dintre infracțiunile atribuite prin prezenta lege în competența Direcției de Investigare a Infracțiunilor

de Criminalitate Organizată și Terorism, în scopul strângerii de probe sau al identificării făptuitorului, pot fi dispuse în condițiile Codului de procedură penală ori ale legilor speciale următoarele măsuri:

- a) punerea sub supraveghere a conturilor bancare și a conturilor asimilate acestora;
- b) punerea sub supraveghere, interceptarea sau înregistrarea comunicațiilor;
- c) accesul la sisteme informatice.

(2) Procurorii Direcției de Investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism pot dispune să li se comunice, în original sau în copie, orice date, informații, înscrisuri, documente bancare, financiare ori contabile și altele asemenea, oricărei persoane care le deține ori de la care emană, aceasta fiind obligată să se conformeze, în condițiile alin. (1).

(3) Nerespectarea obligației prevăzute la alin. (2) atrage răspunderea juridică, potrivit legii.

(4) Măsurile prevăzute la alin. (1) lit. a) și c) pot fi dispuse de procurorii Direcției de Investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism pe o durată de cel mult 30 de zile. Pentru motive temeinice aceste măsuri pot fi prelungite de procuror prin ordonanță motivată, fiecare prelungire neputând depăși 30 de zile. Durata maximă a măsurilor dispuse este de 120 de zile.

(5) Măsura prevăzută la alin. (1) lit. b) poate fi dispusă de judecător, potrivit dispozițiilor art. 91¹—91⁶ din Codul de procedură penală, care se aplică în mod corespunzător.“

14. Articolul 17 va avea următorul cuprins:

„Art. 17. — (1) În cazul în care există indicii temeinice că s-a săvârșit sau că se pregătește săvârșirea unei infracțiuni dintre cele atribuite prin prezenta lege în competența Direcției de Investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, care nu poate fi descoperită sau ai cărei făptuitori nu pot fi identificați prin alte mijloace, pot fi folosiți investigatori sub acoperire sau colaboratori și informatori ai poliției judiciare, în condițiile Codului de procedură penală și ale altor legi speciale.

(2) Investigatorii sub acoperire sunt ofițeri sau agenți de poliție judiciară special desemnați în acest scop și, cu autorizarea motivată a procurorilor Direcției de Investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, pot efectua investigații în cazul infracțiunilor prevăzute în prezenta lege. Actele încheiate de investigatorii sub acoperire și colaboratorii acestora constituie mijloace de probă.

(3) Procurorii Direcției de Investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism pot dispune și autoriza efectuarea de livrări supravegheate, cu sau fără substituirea totală sau parțială a bunurilor, mărfurilor sau a substanțelor care fac obiectul livrării.

(4) În cauzele de competența Direcției de Investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată, pentru buna desfășurare a urmăririi penale, procurorii pot dispune măsuri specifice de protecție a martorilor, a experților și a victimelor, potrivit legii.

(5) Persoanele prevăzute la alin. (1) și (2) pot efectua investigații numai cu autorizarea motivată a procurorului din

cadrul Direcției de Investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată care efectuează urmărirea penală.

(6) Autorizarea este dată prin ordonanță motivată, pentru o perioadă de cel mult 60 de zile, și poate fi prelungită pentru motive temeinic justificate, fiecare prelungire neputând depăși 30 de zile; durata totală a autorizării, în aceeași cauză și cu privire la aceeași persoană, nu poate depăși un an.

(7) În cererea de autorizare adresată procurorului se vor menționa datele și indiciile privitoare la faptele și persoanele față de care există presupunerea că au săvârșit o infracțiune, precum și perioada pentru care se cere autorizarea.

(8) Ordonanța procurorului prin care se autorizează folosirea investigatorului sub acoperire trebuie să cuprindă, pe lângă mențiunile prevăzute la art. 203 din Codul de procedură penală, și următoarele date:

- a) indiciile temeinice și concrete care justifică măsura și motivele pentru care măsura este necesară;
- b) activitățile pe care le poate desfășura investigatorul sub acoperire;
- c) persoanele față de care există presupunerea că au săvârșit o infracțiune;
- d) identitatea sub care investigatorul sub acoperire urmează să desfășoare activitățile autorizate;
- e) perioada pentru care se dă autorizarea;
- f) alte mențiuni prevăzute de lege.

(9) În cazuri urgente și temeinic justificate se poate solicita autorizarea și a altor activități decât cele pentru care există autorizare, procurorul urmând să se pronunțe de îndată.“

15. Articolul 19 va avea următorul cuprins:

„Art. 19. — (1) Verificarea conturilor bancare și a conturilor asimilate acestora poate fi efectuată numai la cererea procurorului Direcției de Investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism care efectuează urmărirea penală în cauză.

(2) Secretul bancar și cel profesional, cu excepția secretului profesional al avocatului, exercitat în condițiile legii, nu sunt opozabile procurorului, după începerea urmăririi penale, și nici instanței de judecată. Datele și informațiile solicitate de procuror sau de instanța de judecată se comunică la cererea scrisă a procurorului, în cursul urmăririi penale, sau a instanței, în cursul judecății.“

16. Partea introductivă a alineatului (1) al articolului 20¹ va avea următorul cuprins:

„Art. 20¹. — (1) Procurorii din cadrul structurii centrale sau serviciilor teritoriale ale Direcției de Investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism pot prelua, în vederea efectuării urmăririi penale, cauze de competența structurilor teritoriale subordonate direcției, din dispoziția procurorului-șef al Direcției de Investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, când:“.

17. Alineatul (2) al articolului 20¹ va avea următorul cuprins:

„(2) În cauzele preluate în condițiile alin. (1), procurorii din cadrul structurii centrale sau serviciilor teritoriale pot infirma actele și măsurile procurorilor din cadrul structurilor

teritoriale subordonate, dacă sunt contrare legii, și pot îndeplini oricare dintre atribuțiile acestora.“

18. După alineatul (2) al articolului 23 se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

„(3) Numărul maxim de posturi al Direcției de Investigare a Infraționiilor de Criminalitate Organizată și Terorism poate fi modificat prin hotărâre a Guvernului.“

19. După articolul 24 se introduce un nou articol, articolul 24¹, cu următorul cuprins:

„Art. 24¹. — Lunar sau trimestrial, pentru merite deosebite, procurorii, specialiștii, personalul auxiliar și conducătorii auto pot fi premiați în limita a 5% din cheltuielile de salarizare, cu încadrarea în fondurile aprobate anual prin buget cu această destinație. Premiile se pot acorda procurorilor și celorlalte categorii de personal care au realizat sau au participat direct la obținerea unor rezultate apreciate ca valoroase. Sumele neconsumate pot fi utilizate în lunile următoare în cadrul aceluiași an bugetar.“

20. După alineatul (2) al articolului 25 se introduc două noi alineate, alineatele (3) și (4), cu următorul cuprins:

„(3) Structura și atribuțiile Centrului de Aplicații Operaționale al Procurorilor se stabilesc prin ordin de procurorul-șef al Direcției de Investigare a Infraționiilor de Criminalitate Organizată și Terorism.

(4) Centrul de Aplicații Operaționale al Procurorilor este condus de un procuror-șef, asimilat funcției de procuror-șef serviciu al Direcției de Investigare a Infraționiilor de Criminalitate Organizată și Terorism.“

21. Articolul 27 va avea următorul cuprins:

„Art. 27. — (1) Ministerul Administrației și Internelor va desemna nominal, cu avizul conform al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, ofițerii și agenții de poliție judiciară care își vor desfășura activitatea sub coordonarea procurorilor Direcției de Investigare a Infraționiilor de Criminalitate Organizată și Terorism.

(2) Retragera avizului conform al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție conduce la încetarea activității ofițerului sau a

agentului de poliție judiciară în cadrul structurilor aflate în coordonarea Direcției de Investigare a Infraționiilor de Criminalitate Organizată și Terorism.“

Art. II. — (1) Regulamentul de organizare și funcționare a Direcției de Investigare a Infraționiilor de Criminalitate Organizată și Terorism se va adopta în termen de 90 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, prin ordin al ministrului justiției, la propunerea procurorului-șef al Direcției de Investigare a Infraționiilor de Criminalitate Organizată și Terorism, cu avizul Consiliului Superior al Magistraturii.

(2) În termenul prevăzut la alin. (1) se va aproba, prin ordin al procurorului-șef al Direcției de Investigare a Infraționiilor de Criminalitate Organizată și Terorism, și structura Direcției de Investigare a Infraționiilor de Criminalitate Organizată și Terorism, cu avizul ministrului justiției.

(3) Până la adoptarea regulamentului de organizare și funcționare și a noii structuri prevăzute la alin. (1) și (2), Direcția de Investigare a Infraționiilor de Criminalitate Organizată și Terorism va funcționa potrivit structurii existente la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.“

Art. III. — (1) Cauzele cu care Direcția de Investigare a Infraționiilor de Criminalitate Organizată și Terorism a fost sesizată până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, privind infracțiuni care intrau în competența sa, vor fi soluționate în continuare de procurorii din cadrul acestei direcții.

(2) Actele și lucrările efectuate până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență rămân valabile.

Art. IV. — Dispozițiile art. 1 alin. (1) și (4) din Legea nr. 508/2004 se aplică începând cu data de 1 februarie 2007.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

p. Ministrul justiției,

Kibedi Katalin-Barbara,

secretar de stat

p. Ministrul administrației și internelor,

Mircea Nicu Toader,

secretar de stat

Ministrul finanțelor publice,

Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ
privind înființarea Autorității Naționale pentru Reglementare în Comunicații
și Tehnologia Informației

Având în vedere armonizarea deplină a legislației naționale cu cea comunitară și garantarea ducerii la îndeplinire a prevederilor tratatelor de constituire a Uniunii Europene și ținând seama de necesitatea reglementării domeniului tehnologiei informațiilor în strânsă legătură cu domeniul comunicațiilor electronice și al poștei, ca domenii convergente,

luând în considerare faptul că în România nu există în acest moment cadrul instituțional de reglementare a transmisiilor de date, fapt de natură a conduce la grave disfuncționalități și costuri ridicate nejustificate în domeniul comunicațiilor, situație extraordinară, a cărei reglementare nu poate fi amânată,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. 1. — (1) Se înființează Autoritatea Națională pentru Reglementare în Comunicații și Tehnologia Informației, denumită în continuare *ANRCTI*, instituție publică cu personalitate juridică în subordinea Guvernului, finanțată integral din venituri proprii, prin reorganizarea Autorității Naționale de Reglementare în Comunicații, care se desființează.

(2) ANRCTI are sediul central în municipiul București, servicii regionale și oficii teritoriale în fiecare municipiu reședință de județ și în fiecare sector al municipiului București.

Art. 2. — ANRCTI se organizează și funcționează sub coordonarea primului-ministru.

Art. 3. — ANRCTI are ca rol fundamental punerea în aplicare a politicii naționale în domeniul comunicațiilor electronice, poștei și tehnologiei informației.

Art. 4. — (1) În vederea realizării rolului său, ANRCTI îndeplinește următoarele funcții:

a) de punere în aplicare a politicii și strategiei sectoriale în domeniul comunicațiilor electronice, tehnologiei informației și al serviciilor poștale;

b) de administrare și de gestionare a resurselor, prin care planifică, alocă, urmărește și evaluează utilizarea acestora pentru punerea în aplicare a politicilor în domeniu;

c) de alocare a resurselor de numerotație pentru servicii de comunicații electronice, prin elaborarea Planului național de numerotație și a planurilor de perspectivă în acest sens;

d) de gestionare a resurselor de numerotație la nivel național, în vederea utilizării raționale și eficiente a acestora;

e) de elaborare și adoptare de norme tehnice, de inițiere de standarde naționale, de propunere spre adoptare a standardelor internaționale ca standarde naționale și de adoptare de reglementări tehnice care să declare obligatorie aplicarea standardelor în domeniul comunicațiilor electronice, tehnologiei informației și al serviciilor poștale, precum și pentru utilizarea resurselor de numerotație;

f) de reglementare a activităților în domeniul comunicațiilor electronice, tehnologiei informației, al serviciilor poștale și al resurselor de numerotație, prin adoptarea și implementarea de decizii cu caracter normativ și individual, precum și de proceduri funcționale, operaționale și financiare prin care se pun în aplicare politicile în domeniu, de urmărire și control al respectării acestora;

g) de reprezentare în organismele și organizațiile naționale, regionale și internaționale, ca autoritate de stat pentru domeniul comunicațiilor electronice și al serviciilor poștale, precum și de comunicare cu acestea;

h) de comunicare cu celelalte structuri ale administrației publice, cu societatea civilă și cu cetățenii, precum și cu furnizorii de rețele și de servicii în domeniul comunicațiilor electronice, tehnologiei informației și al serviciilor poștale;

i) de arbitru și organ de decizie în soluționarea litigiilor dintre furnizorii de rețele și de servicii în domeniul comunicațiilor electronice, tehnologiei informației și al serviciilor poștale, în scopul asigurării liberei concurențe și al protecției intereselor utilizatorilor pe piețele acestor servicii.

(2) În îndeplinirea rolului și atribuțiilor sale legale, ANRCTI va colabora cu Consiliul Concurenței, inclusiv prin furnizarea reciprocă de informații necesare aplicării atât a prevederilor legislației concurenței, cât și a prevederilor legislației din domeniul comunicațiilor electronice și al serviciilor poștale.

Art. 5. — (1) În îndeplinirea atribuțiilor sale, ANRCTI va urmări atingerea obiectivelor prevăzute la alin. (2)–(4), luând în acest sens măsuri rezonabile, cu respectarea principiului proporționalității.

(2) ANRCTI promovează concurența în sectorul comunicațiilor electronice și al serviciilor poștale, acționând în special în următoarele direcții:

a) luarea tuturor măsurilor necesare pentru ca utilizatorii, inclusiv cei cu handicap sau cu nevoi sociale speciale, să obțină un maximum de beneficii în condițiile unei piețe concurențiale, în ceea ce privește diversitatea ofertei, tarifele și calitatea serviciilor;

b) prevenirea acțiunilor ce au ca obiect sau pot avea ca efect distorsionarea ori restrângerea concurenței în sectorul comunicațiilor electronice, tehnologiei informației și al serviciilor poștale;

c) încurajarea investițiilor eficiente în infrastructură și promovarea inovației;

d) încurajarea utilizării eficiente și asigurarea administrării eficiente a resurselor de numerotație.

(3) ANRCTI contribuie la dezvoltarea pieței interne a Comunității Europene, în special prin:

a) înlăturarea barierelor în calea furnizării la nivel european a rețelelor și serviciilor de comunicații electronice și tehnologia informației, a infrastructurii asociate și a serviciilor poștale;

b) încurajarea stabilirii și dezvoltării de rețele transeuropene, a interoperabilității serviciilor paneuropene și a conectivității între utilizatorii finali;

c) respectarea principiului nediscriminării în ceea ce privește tratamentul aplicat furnizorilor de rețele și servicii de comunicații electronice și tehnologia informației sau furnizorilor de servicii poștale aflați în situații similare;

d) cooperarea într-o manieră transparentă cu autoritățile naționale de reglementare cu atribuții similare din străinătate, precum și cu Comisia Europeană, în vederea dezvoltării unei practici de reglementare coerente și a aplicării concertate a legislației naționale armonizate cu normele adoptate la nivelul Uniunii Europene.

(4) ANRCTI promovează interesele utilizatorilor finali din Uniunea Europeană, în special prin:

a) asigurarea condițiilor de exercitare a dreptului de acces la serviciul universal, astfel cum acesta este prevăzut de Legea nr. 304/2003 pentru serviciul universal și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile de comunicații electronice, cu modificările și completările ulterioare, și de Ordonanța Guvernului nr. 31/2002 privind serviciile poștale, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 642/2002, cu modificările și completările ulterioare;

b) asigurarea unui nivel înalt de protecție a utilizatorilor finali în relațiile acestora cu furnizorii;

c) implicarea în asigurarea unui nivel înalt de protecție a drepturilor persoanelor, în special a dreptului la viața privată, cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal;

d) promovarea furnizării de informații clare, în special în ceea ce privește transparența tarifelor și a condițiilor de utilizare a serviciilor de comunicații electronice și tehnologia informației destinate publicului;

e) promovarea intereselor specifice ale utilizatorilor cu handicap și ale celor cu nevoi sociale speciale;

f) asigurarea protejării integrității și securității rețelelor publice de comunicații electronice și tehnologia informației.

(5) În activitatea sa ANRCTI are în vedere respectarea principiului neutralității tehnologice, prin prisma fenomenului convergenței tehnologiilor, și contribuie, în limitele competențelor sale, la asigurarea implementării politicilor care urmăresc promovarea diversității culturale și lingvistice, precum și a pluralismului media.

Art. 6. — (1) Pentru atingerea obiectivelor sale, ANRCTI are următoarele atribuții principale:

1. elaborarea și actualizarea autorizațiilor generale;

2. monitorizarea și controlul respectării obligațiilor impuse furnizorilor de rețele și de servicii de comunicații electronice prin autorizațiile generale;

3. promovarea și sprijinirea armonizării la nivel european a utilizării resurselor de numerotație, în conformitate cu instrumentele juridice în vigoare în cadrul Uniunii Europene;

4. adoptarea Planului național de numerotație și a oricăror modificări ale acestuia, sub rezerva restricțiilor impuse din motive de siguranță națională;

5. gestionarea la nivel național a resurselor de numerotație;

6. acordarea licențelor de utilizare a resurselor de numerotație, stabilirea și încasarea tarifelor pentru emiterea licențelor, în conformitate cu legislația în vigoare și în concordanță cu costurile administrative aferente emiterii acestora;

7. emiterea reglementărilor privind modul de utilizare a resurselor de numerotație;

8. identificarea piețelor relevante în sectorul comunicațiilor electronice și elaborarea metodologiei pentru

efectuarea analizelor de piață, prin elaborarea și actualizarea regulamentelor prevăzute la art. 32 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2002 privind cadrul general de reglementare a comunicațiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 591/2002, cu modificările și completările ulterioare;

9. efectuarea analizelor de piață în situațiile în care acestea sunt obligatorii, potrivit legii;

10. desemnarea furnizorilor de rețele și de servicii de comunicații electronice cu putere semnificativă pe piață;

11. impunerea în sarcina furnizorilor de rețele sau de servicii de comunicații electronice cu putere semnificativă pe piață a obligațiilor prevăzute la art. 9—13 din Ordonanța Guvernului nr. 34/2002 privind accesul la rețelele de comunicații electronice și la infrastructura asociată, precum și interconectarea acestora, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 527/2002, cu modificările și completările ulterioare;

12. gestionarea mecanismelor de finanțare a obligațiilor legate de asigurarea serviciului universal, prevăzute de legislația specială;

13. controlul îndeplinirii obligațiilor impuse furnizorilor de serviciu universal în temeiul prevederilor legislației speciale;

14. atribuțiile care revin autorității de reglementare în temeiul prevederilor Legii nr. 506/2004 privind prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor electronice, cu completările ulterioare;

15. atribuțiile care revin autorității de reglementare în temeiul prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 31/2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 642/2002, cu modificările și completările ulterioare;

16. elaborarea reglementărilor necesare în vederea asigurării protecției mediului în domeniul comunicațiilor electronice și al serviciilor poștale;

17. elaborarea și adoptarea de norme tehnice, inițierea de standarde naționale în acord cu cerințele naționale și cu standardele internaționale în domeniu, propunerea spre adoptare a standardelor internaționale ca standarde naționale și adoptarea de reglementări tehnice care să declare obligatorie aplicarea standardelor pe întregul teritoriu național, pe plan zonal sau pe plan local, în domeniul comunicațiilor electronice, tehnologiei informației și al serviciilor poștale, precum și pentru utilizarea resurselor de numerotație;

18. asigurarea reprezentării în instituții și în organizații internaționale din domeniul comunicațiilor electronice, tehnologiei informației și al serviciilor poștale, susținând în cadrul acestora politica și strategia națională în domeniu;

19. colaborarea cu instituții și organizații naționale și internaționale din domeniul comunicațiilor electronice, tehnologiei informației și al serviciilor poștale, dezvoltarea și stimularea relațiilor cu acestea; cooperarea cu autorități de reglementare în domeniul comunicațiilor electronice și al serviciilor poștale din străinătate, inclusiv prin încheierea de acorduri de colaborare și schimb de informații;

20. aplicarea acordurilor internaționale în domeniul comunicațiilor electronice, tehnologiei informației și al serviciilor poștale;

21. colaborarea cu ministerul de specialitate în toate domeniile în care expertiza ANRCTI este necesară sau utilă;

22. înaintarea către ministerul de specialitate de propuneri privind cadrul legislativ pentru stimularea dezvoltării sectoarelor de comunicații electronice, tehnologia informației și servicii poștale;

23. prognozarea, planificarea și programarea în proiectul de buget propriu a resurselor financiare necesare în vederea realizării politicilor în domeniul său de competență;

24. coordonarea derulării programelor de asistență financiară de la Uniunea Europeană în domeniul comunicațiilor electronice, tehnologiei informației și al serviciilor poștale, care vizează capacitatea instituțională a ANRCTI;

25. elaborarea și publicarea de rapoarte, studii, analize și altele asemenea în domeniul comunicațiilor electronice, tehnologiei informației și al serviciilor poștale, în special pentru evaluarea necesității și oportunității emiterii de noi reglementări, pentru evaluarea și controlul implementării politicilor și reglementărilor, precum și al conducerii programelor și proiectelor, organizarea de seminarii și mese rotunde, acțiuni promoționale de imagine, informare și de conștientizare a publicului, putând contracta în aceste scopuri servicii de consultanță, expertiză, asistență tehnică și altele asemenea, în conformitate cu reglementările legale în vigoare;

26. urmărirea și controlul aplicării prevederilor cuprinse în actele normative în vigoare, în acordurile internaționale în domeniul comunicațiilor electronice, tehnologiei informației și al serviciilor poștale, luând măsuri pentru prevenirea, înlăturarea și sancționarea nerespectării acestor prevederi, potrivit competenței recunoscute de acestea.

(2) ANRCTI îndeplinește și alte atribuții acordate prin dispoziții legale speciale.

(3) ANRCTI poate încheia contracte cu persoane juridice de drept public sau de drept privat, având ca obiect efectuarea unor activități specifice, necesare îndeplinirii funcțiilor, obiectivelor și atribuțiilor sale.

Art. 7. — (1) Conducerea ANRCTI este asigurată de un președinte și 2 vicepreședinți numiți de primul-ministru pe o perioadă de 5 ani.

(2) Mandatul președintelui și al vicepreședinților încetează:

a) în cazul încălcării prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 79/2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 591/2002, cu modificările și completările ulterioare;

b) în caz de condamnare penală prin hotărâre judecătorească definitivă, pentru care nu a intervenit reabilitarea;

c) în situația imposibilității de a-și îndeplini mandatul mai mult de 120 de zile calendaristice consecutive.

(3) Președintele reprezintă ANRCTI în raporturile cu Parlamentul, Guvernul, ministerele, cu alte autorități publice

și organizații, precum și cu persoanele juridice și fizice din țară și din străinătate.

(4) Președintele ANRCTI este ordonator de credite.

(5) În exercitarea atribuțiilor sale, președintele emite decizii.

(6) Deciziile cu caracter normativ se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(7) Deciziile, inclusiv cele adoptate în conformitate cu prevederile art. 20 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 34/2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 527/2002, cu modificările și completările ulterioare, pot fi atacate în contencios administrativ la Curtea de Apel București, în termen de 30 de zile de la publicare sau de la comunicare, după caz, fără parcurgerea procedurii prealabile prevăzute la art. 7 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 8. — (1) ANRCTI preia bugetul, patrimoniul, numărul de posturi și personalul fostei Autorități Naționale de Reglementare în Comunicații.

(2) Personalul preluat în condițiile prezentei ordonanțe de urgență își păstrează drepturile salariale de la data preluării.

(3) Structura organizatorică a ANRCTI se aprobă de către președinte.

Art. 9. — În termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, Guvernul va aproba Regulamentul de organizare și funcționare al Autorității Naționale pentru Reglementare în Comunicații și Tehnologia Informației.

Art. 10. — În cuprinsul actelor normative în vigoare, următoarele denumiri se înlocuiesc în mod corespunzător prevederilor prezentei ordonanțe de urgență, după cum urmează:

a) „Autoritatea Națională de Reglementare în Comunicații” și „ANRC” cu „Autoritatea Națională pentru Reglementare în Comunicații și Tehnologia Informației” și „ANRCTI”;

b) „comunicații electronice” cu sintagma „comunicații electronice și tehnologia informației”.

Art. 11. — Pe data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se abrogă art. 37, 38, 40, 44 și 46 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2002 privind cadrul general de reglementare a comunicațiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 457 din 27 iunie 2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 591/2002, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU

CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

Ministrul comunicațiilor și tehnologiei informației,

Zsolt Nagy

Șeful Cancelariei Primului-Ministru,

Ion-Mircea Plângu

Președintele Autorității Naționale de Reglementare

în Comunicații,

Dan Cristian Georgescu

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind drepturile și obligațiile personalului autorităților și instituțiilor publice pe perioada delegării și detașării în altă localitate, precum și în cazul deplasării, în cadrul localității, în interesul serviciului

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 80/2001 privind stabilirea unor normative de cheltuieli pentru autoritățile administrației publice și instituțiile publice, aprobată cu modificări prin Legea nr. 247/2002, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Drepturile și obligațiile personalului autorităților și instituțiilor publice, indiferent de finanțarea acestora, pe perioada delegării și detașării în altă localitate, precum și în cazul deplasării în cadrul localității, în interesul serviciului, se stabilesc potrivit anexei care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

(2) Drepturile prevăzute la alin. (1) se acordă personalului din autoritățile și instituțiile publice, precum și din unitățile aflate în subordonarea, coordonarea sau sub autoritatea acestora.

(3) Cheltuielile de transport pentru personalul din sectorul de apărare națională, ordine publică și siguranță națională sunt cele stabilite prin acte normative specifice.

Art. 2. — Pentru salariații din cadrul companiilor naționale, societăților comerciale și regiilor autonome la care drepturile salariale se acordă prin negociere, drepturile bănești pe perioada delegării și detașării în altă localitate, precum și în cazul deplasării în cadrul localității, în interesul serviciului, se acordă în condițiile prevăzute în contractele colective sau individuale de muncă.

Art. 3. — (1) În funcție de evoluția prețurilor de consum la produsele alimentare, în cazul în care rezultă o creștere mai mare de 10% a acestora, Ministerul Finanțelor Publice va actualiza cuantumul indemnizațiilor de delegare și detașare prevăzute de prezenta hotărâre.

(2) În funcție de evoluția prețurilor de consum la servicii, în cazul în care rezultă o creștere mai mare de 10% a acestora, Ministerul Finanțelor Publice va actualiza

cuantumul sumei ce reprezintă compensarea cheltuielilor de cazare ale personalului aflat în delegare, în situația în care acesta nu beneficiază de cazare în structuri de primire turistică.

(3) Actualizările prevăzute la alin. (1) și (2) se vor face prin ordin al ministrului finanțelor publice, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 4. — (1) Conducătorii autorităților și instituțiilor publice vor lua măsuri pentru gospodărirea judicioasă a fondurilor aprobate pentru finanțarea cheltuielilor prevăzute de prezenta hotărâre.

(2) Ordonatorii de credite trebuie să se încadreze în limita sumelor aprobate cu această destinație prin bugetul anual.

Art. 5. — Nerespectarea prevederilor prezentei hotărâri atrage, după caz, în condițiile legii, răspunderea disciplinară, civilă, contravențională sau penală a celor vinovați.

Art. 6. — Prezenta hotărâre intră în vigoare la 1 ianuarie 2007.

Art. 7. — Pe data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se abrogă Hotărârea Guvernului nr. 543/1995 privind drepturile bănești ale salariaților instituțiilor publice și regiilor autonome cu specific deosebit pe perioada delegării și detașării în altă localitate, precum și în cazul deplasării, în cadrul localității, în interesul serviciului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 220 din 13 septembrie 1996, cu modificările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:
Ministrul finanțelor publice,
Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu
Ministrul muncii, solidarității sociale și familiei,
Gheorghe Barbu
p. Ministrul administrației și internelor,
Mircea Nicu Toader,
secretar de stat

DREPTURILE ȘI OBLIGAȚIILE**personalului autorităților și instituțiilor publice pe perioada delegării și detașării în altă localitate, precum și în cazul deplasării, în cadrul localității, în interesul serviciului****CAPITOLUL I****Drepturile și obligațiile personalului autorităților și instituțiilor publice pe perioada delegării și detașării**

Art. 1. — Delegarea și detașarea personalului autorităților și instituțiilor publice se dispune în scris de către conducătorii acestora.

Art. 2. — Este interzisă fixarea de la început a duratei delegării și detașării pentru o perioadă mai mică decât cea efectuată pentru executarea sarcinilor respective, precum și fracționarea delegărilor și detașărilor prin rechemarea nejustificată a personalului înainte de îndeplinirea sarcinilor pentru care s-a dispus deplasarea și detașarea.

Art. 3. — Executarea sarcinilor pe perioada delegării se consideră muncă prestată în realizarea obligațiilor ce revin persoanei delegate la locul ei de muncă.

Art. 4. — Persoana aflată în delegare trebuie să-și desfășoare activitatea în cadrul programului normal de lucru al unității la care se efectuează delegarea. Pe timpul delegării nu se pot plăti ore suplimentare.

Art. 5. — Persoana aflată în delegare care, pentru realizarea sarcinilor rezultate din obiectivele delegării, a desfășurat activitate peste durata normală de lucru sau într-una din zilele de repaus săptămânal sau sărbătoare legală, confirmată de unitatea la care s-a efectuat delegarea, beneficiază, cu aprobarea conducerii unității, de timp liber în compensare, potrivit reglementărilor legale.

Art. 6. — Obligațiile de muncă în perioada detașării sunt cele stabilite pentru locul de muncă la care se execută detașarea.

Art. 7. — Drepturile salariale aferente muncii prestate la locul detașării și cheltuielile de detașare se plătesc de unitatea la care se efectuează detașarea, cu excepția cazurilor când prin lege se prevede altfel.

Art. 8. — Pe durata delegării și detașării persoana își păstrează funcția, clasa, gradul profesional și treapta de salarizare sau, după caz, gradul sau treapta profesională și salariul avute la locul de muncă. Când detașarea se dispune într-o funcție pentru care este stabilit un salariu mai mare, persoana detașată poate opta pentru acest salariu, în condițiile prevăzute de lege.

CAPITOLUL II**Indemnizația de delegare și de detașare**

Art. 9. — Persoana aflată în delegare sau detașare într-o localitate situată la o distanță mai mare de 5 km de localitatea în care își are locul permanent de muncă primește o indemnizație zilnică de delegare sau de detașare de 13 lei, indiferent de funcția pe care o îndeplinește și de autoritatea sau instituția publică în care își desfășoară activitatea.

Art. 10. — Numărul zilelor calendaristice în care persoana se află în delegare sau detașare se socotește de la data și ora plecării până la data și ora înapoierii mijlocului de transport din și în localitatea unde își are locul permanent de muncă, considerându-se fiecare 24 de ore câte o zi de delegare sau detașare.

Art. 11. — Pentru delegarea cu o durată de o singură zi, precum și pentru ultima zi, în cazul delegării de mai

multe zile, indemnizația se acordă numai dacă durata delegării este de cel puțin 12 ore.

Art. 12. — Persoana care în perioada delegării sau detașării își pierde temporar capacitatea de muncă beneficiază, pe timpul incapacității, pe lângă indemnizația pentru incapacitate temporară de muncă, atât de indemnizație de delegare sau detașare, cât și de decontarea cheltuielilor de cazare. Persoana respectivă nu primește aceste drepturi în cazul internării în spital sau al părăsirii localității, cu excepția celei detașate, care își păstrează dreptul de cazare și pe timpul spitalizării.

CAPITOLUL III**Cheltuieli de transport**

Art. 13. — Personalul autorităților și instituțiilor publice, delegat sau detașat de conducerea acestora să îndeplinească anumite sarcini de serviciu în localități situate la distanțe mai mari de 5 km de localitatea în care își are locul permanent de muncă, are dreptul la decontarea cheltuielilor de transport dus-întors, după cum urmează:

- a) cu avionul, pe orice distanță, clasa economică;
- b) cu orice fel de tren, după tariful clasei a II-a, pe distanțe de până la 300 km, și după tariful clasei I, pe distanțe mai mari de 300 km;
- c) cu navele de călători, după tariful clasei I;
- d) cu mijloace de transport auto și transport în comun, după tarifele stabilite pentru aceste mijloace;
- e) cu mijloace de transport auto ale unităților, dacă acestea au asemenea posibilități, cu încadrarea în consumurile lunare de combustibil, stabilite potrivit legii;
- f) cu autoturismul proprietate personală.

Art. 14. — Are dreptul la decontarea cheltuielilor de transport pe calea ferată după tariful clasei I, pe orice fel de tren, indiferent de distanță, persoana care îndeplinește funcția de secretar general, secretar general adjunct, director general, director și adjunct al acestora, precum și cea care îndeplinește altă funcție similară din punctul de vedere al salarizării și al atribuțiilor care îi revin, stabilite de ordonatorii principali de credite ai autorităților și instituțiilor publice, atât pentru aparatul propriu, cât și pentru unitățile aflate în subordinea, coordonarea sau sub autoritatea acestora.

Art. 15. — Decontarea cheltuielilor pentru utilizarea vagonului de dormit este permisă numai în cazul călătoriilor efectuate pe timp de noapte, pe distanțe de peste 300 km și cu aprobarea prealabilă a conducătorului unității.

Art. 16. — Deplasarea cu autoturismul proprietate personală se poate face numai cu aprobarea prealabilă a ordonatorului de credite, atât pentru posesorul autoturismului, cât și pentru persoanele din cadrul aceleiași autorități sau instituții publice care se deplasează împreună cu acesta. În acest caz, posesorul autoturismului va primi contravaloarea a 7,5 litri carburant la 100 km parcurși pe distanța cea mai scurtă.

Art. 17. — (1) Persoanei care ocupă o funcție de demnitate publică, care se deplasează, în interesul serviciului, în alte localități din țară, i se decontează cheltuielile de transport, indiferent de distanța și de mijlocul de transport folosit.

(2) De aceleași drepturi și condiții beneficiază și persoana cu funcție de conducere, asimilată, în condițiile legii, unei funcții de demnitate publică.

(3) În cazul în care deplasarea se efectuează cu autoturismul proprietate personală, persoanele prevăzute la alin. (1) și (2) primesc contravaloarea a 7,5 litri carburant la 100 km parcurși pe distanța cea mai scurtă.

Art. 18. — În cazul în care condițiile de transport permit ca persoana aflată în delegare sau detașare să se înapoieze zilnic în localitatea de domiciliu, după terminarea programului de lucru, din localitatea unde este trimisă în delegare sau detașare, ordonatorul de credite poate aproba decontarea cheltuielilor zilnice de transport sau costul unui abonament de transport, dacă cheltuielile astfel efectuate sunt mai mici decât cele pentru plata indemnizației zilnice de delegare sau de detașare și a cazării și dacă prin aceasta nu se afectează bunul mers al activității la locul delegării sau detașării. În această situație nu se acordă indemnizația zilnică de delegare sau de detașare.

Art. 19. — Costul tichetelor pentru rezervarea locurilor, costul suplimentelor de viteză, precum și comisioanele percepute de agențiile de voiaj intră în cheltuielile de transport care se decontează.

Art. 20. — Se decontează drept cheltuieli de transport și:

a) cheltuielile pentru transportul efectuat cu mijloacele de transport în comun la și de la aeroport, gară, autogară sau port, în cazul în care acestea sunt situate în altă localitate;

b) cheltuielile de transport efectuate în localitatea unde se execută delegarea sau detașarea, cu mijloacele de transport în comun, dus-întors, pe distanța dintre gară, aerogară, autogară sau port și locul delegării sau detașării ori locul de cazare;

c) cheltuielile de transport pe distanța dintre locul de cazare și locul delegării sau detașării;

d) taxele pentru trecerea podurilor;

e) taxele de traversare cu bacul;

f) taxele de aeroport, gară, autogară sau port;

g) alte taxe privind circulația pe drumurile publice, prevăzute de dispozițiile legale în vigoare.

Art. 21. — Cheltuielile de transport se decontează și în următoarele cazuri:

a) persoana este chemată, înainte de terminarea misiunii, din localitatea unde se află în delegare sau detașare;

b) persoana întrerupe delegarea sau detașarea și se înapoiază în localitatea locului ei de muncă obișnuit, din cauza incapacității temporare de muncă, dovedită cu certificat medical.

Art. 22. — Decontarea cheltuielilor de transport în și din localitatea de delegare sau de detașare se face numai pe baza legitimațiilor de călătorie plătite în numerar. În cazul pierderii legitimațiilor de călătorie, acestea pot fi reconstituite în condițiile reglementărilor în vigoare.

Art. 23. — Se admit la decontare și taxele suplimentare percepute de agențiile de voiaj sau de alte unități, cum ar fi: convorbiri telefonice, telegrame, fax, e-mail, pentru reținerea locurilor în mijlocul de transport rutier, feroviar, aerian și naval.

Art. 24. — Cheltuielile de transport se decontează pe bază de documente justificative, cu excepția cazului în care deplasarea în și din localitatea de delegare sau de detașare se face cu autoturismul proprietate personală.

Art. 25. — Nu se admit la decontare:

a) taxele percepute suplimentar pentru bagajele personale;

b) cheltuielile de transport ale persoanei care are asigurat, de către unitate, transportul gratuit în interesul serviciului;

c) cheltuielile de transport pentru înapoiere, în cazul în care persoana, după terminarea delegării sau detașării, a rămas să-și efectueze concediul de odihnă sau datorită altor cauze de ordin personal;

d) cheltuielile de transport, în cazul în care salariatul întrerupe timpul aferent delegării sau detașării din cauza unor interese personale.

CAPITOLUL IV

Cheltuieli de cazare

Art. 26. — (1) Persoana trimisă în delegare într-o localitate situată la o distanță mai mare de 5 km de localitatea în care își are locul permanent de muncă și în care nu se poate înapoia la sfârșitul zilei de lucru are dreptul la decontarea cheltuielilor de cazare efectuate, pe baza documentelor justificative, după cum urmează:

a) în cazul cazării în structurile de primire turistice, în limita tarifelor practicate în structurile de 2 stele, pentru o cameră cu pat individual sau, în cazul în care unitatea nu dispune de o astfel de cameră, pentru o cameră cu două paturi;

b) în situații deosebite, rezultate din declarații pe propria răspundere, în care, ca urmare a imposibilității cazării în structurile de primire turistice de 2 stele sau de confort mai redus, persoana trimisă în delegare a fost cazată în structuri de primire turistice de confort superior, decontarea cheltuielilor de cazare se face în limita tarifelor practicate în structurile de primire turistice de 3 stele pentru o cameră cu pat individual sau, în cazul în care unitatea nu dispune de o astfel de cameră, pentru o cameră cu două paturi.

(2) În cazul în care cazarea s-a făcut într-o structură de primire turistică de confort superior celei de 3 stele, se decontează numai 50% din tariful de cazare perceput.

Art. 27. — În structurile de primire turistice se includ: hoteluri, moteluri, vile, bungalouri, cabane, campinguri, sate de vacanțe, pensiuni, popasuri turistice, spații de campare organizate în gospodăriile populației destinate prin construcție cazării.

Art. 28. — În situația în care personalul aflat în delegare nu se cazează în condițiile prevăzute la art. 26, cheltuielile de cazare se compensează prin plata, pentru fiecare noapte, a sumei de 30 lei.

Art. 29. — La stabilirea cheltuielilor de cazare care se decontează se iau în considerare taxa de parcare hotelieră, taxa de stațiune și alte taxe prevăzute de dispozițiile legale în vigoare.

Art. 30. — (1) Persoanei detașate în afara localității în care își are locul permanent de muncă i se asigură, prin grija unității la care este detașată, cazarea gratuită în clădiri ori în spații închiriate de aceasta, în limita tarifelor legale. În aceste situații, cheltuielile de cazare în structurile de primire turistice nu se decontează.

(2) Funcționarului public detașat, în interesul autorității, instituției publice sau unității aflate în subordinea, coordonarea sau sub autoritatea acestora, în altă localitate decât cea de domiciliu i se poate deconta chiria plătită pe baza unui contract de închiriere încheiat în condițiile legii, până la asigurarea cazării în condițiile alin. (1). Suma în limita căreia se compensează chiria nu va putea depăși cheltuiala cu cazarea în condițiile prevederilor art. 26 alin. (1) lit. a).

Art. 31. — Persoanei care ocupă o funcție de demnitate publică, precum și persoanei cu funcție de conducere asimilată, în condițiile legii, unei funcții de demnitate publică din cadrul autorităților și instituțiilor publice, care se deplasează în interesul serviciului în alte localități din țară, i se decontează cheltuielile pentru cazare, pe baza documentelor justificative, fără a li se aplica prevederile art. 26.

Art. 32. — În situația în care în costul cazării este inclus și micul dejun, se decontează și contravaloarea acestuia.

Art. 33. — Persoana care are locul permanent de muncă în altă localitate decât aceea în care își are domiciliul nu beneficiază, pe timpul cât este trimisă în delegare sau detașare în localitatea de domiciliu, de indemnizație de delegare sau de detașare și de cheltuieli de cazare. Acestei persoane i se decontează numai cheltuielile de transport.

CAPITOLUL V

Alte situații specifice

Art. 34. — Dispozițiile prezentei hotărâri se aplică și cetățenilor străini care prestează activități, în condițiile legii, în cadrul autorităților, instituțiilor publice sau unităților aflate în subordinea, coordonarea sau sub autoritatea acestora, pe bază de contracte, precum și persoanelor care însoțesc delegați străini, în măsura în care contractele încheiate și, respectiv, dispozițiile legale în vigoare nu prevăd un alt mod de decontare a cheltuielilor efectuate.

Art. 35. — Persoanele trimise sau chemate la diferite instructaje sau alte activități în legătură cu sarcinile lor de serviciu beneficiază de drepturile reglementate prin prezenta hotărâre.

CAPITOLUL VI

Cheltuieli de transport în cadrul localității

Art. 36. — Personalul autorităților, instituțiilor publice, precum și unităților aflate în subordinea, coordonarea sau sub autoritatea acestora, încadrat pe funcții pentru care, prin fișa postului, are stabilite sarcini care necesită deplasări frecvente cu mijloace de transport în comun, inclusiv cu metroul, are dreptul la decontarea cheltuielilor de transport efectuate pentru îndeplinirea sarcinilor de serviciu în cadrul localității în care își desfășoară activitatea.

Art. 37. — Decontarea cheltuielilor de transport menționate la art. 36 se efectuează de regulă lunar, pe baza unei note justificative aprobate de ordonatorul de credite sau de o altă persoană desemnată de către acesta, în care trebuie să se specifice mijloacele de transport utilizate și cheltuielile efectuate, însoțită de actele doveditoare, sau, în cazul metroului, de o declarație pe propria răspundere.

Art. 38. — Decontarea cheltuielilor de transport efectuate pe bază de abonament se poate face numai cu aprobarea și pe răspunderea conducătorului unității din care face parte persoana și a conducătorului compartimentului financiar-contabil al acesteia și numai în cazul când din calcul rezultă că acest sistem este mai economic decât utilizarea biletelor de călătorie individuale.

Art. 39. — Decontarea cheltuielilor de transport efectuate în cadrul localității se face în limita sumelor aprobate prin bugetul anual pentru fiecare autoritate și instituție publică.

Art. 40. — Funcțiile cu sarcini ce impun deplasarea frecventă în interesul serviciului în cadrul localității se stabilesc de către ordonatorii principali de credite bugetare atât pentru aparatul propriu, cât și pentru unitățile aflate în subordinea, coordonarea sau sub autoritatea acestora.

Art. 41. — Decontarea cheltuielilor pentru transportul efectuat în condițiile prezentului capitol este permisă numai pentru transportul în interesul serviciului, nu și pentru deplasările personalului de la domiciliu la locul de muncă și de la locul de muncă la domiciliu.

CAPITOLUL VII

Dispoziții finale

Art. 42. — Persoana trimisă în delegare sau detașare are dreptul să primească, în condițiile legii, un avans în numerar, stabilit în raport cu numărul zilelor de deplasare, dar nu mai mult decât totalul cheltuielilor de delegare sau de detașare pentru 30 de zile calendaristice.

Art. 43. — Acordarea avansului și justificarea acestuia se fac în condițiile prevăzute de reglementările legale privind operațiunile de încasări și plăți în numerar prin casierie.

Art. 44. — Cheltuielile de delegare se suportă, de regulă, de către unitatea din care face parte persoana.

Art. 45. — Pentru persoana trimisă în delegare în interesul altei unități, potrivit unor prevederi legale sau înțelegeri între unități, cheltuielile de delegare se suportă de unitatea respectivă. În asemenea cazuri, unitatea din care face parte persoana poate avansa acesteia, la cererea sa, suma necesară pentru acoperirea cheltuielilor de delegare, iar aceasta are obligația ca, la înapoiere, să restituie avansul primit unității al cărei salariat este.

Art. 46. — Persoana trimisă în delegare sau detașare este obligată să obțină pe ordinul de serviciu, de la unitatea la care se deplasează, viza și ștampila conducătorului unității sau înlocuitorului acestuia, indicând data și ora sosirii și a plecării.

Art. 47. — (1) Sunt scutite de această viză persoanele prevăzute la art. 14 și 17.

(2) Personalul militar scutit de viză din sectorul de apărare națională, ordine publică și siguranță națională se stabilește prin acte normative specifice.

Art. 48. — În situația în care delegarea sau detașarea unei persoane expiră în ziua de vineri sau într-o zi care precedă o zi de sărbătoare legală, și persoana rămâne în localitatea respectivă, în interes personal, încă cel mult 48 de ore, conducerea unității poate deconta costul transportului la înapoiere. Pentru zilele respective, persoana în cauză nu beneficiază de decontarea cheltuielilor de cazare și de indemnizația zilnică de delegare sau de detașare.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN

privind aprobarea Normelor de aplicare a scutirilor de taxă pe valoarea adăugată pentru traficul internațional de bunuri, prevăzute la art. 144 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările ulterioare

În temeiul prevederilor art. 11 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 208/2005 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice și a Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările ulterioare, în temeiul prevederilor art. 144 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările ulterioare,

ministrul finanțelor publice emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Normele de aplicare a scutirilor de taxă pe valoarea adăugată pentru traficul internațional de bunuri, prevăzute la art. 144 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările ulterioare, cuprinse în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2.— Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,
Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu

București, 22 decembrie 2006.
Nr. 2.218.

ANEXĂ

Norme de aplicare a scutirilor de taxă pe valoarea adăugată pentru traficul internațional de bunuri, prevăzute la art. 144 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările ulterioare

Art. 1. — (1) Scutirile menționate la art. 144 alin. (1) lit. a) pct. 1-6, lit. b) și lit. c) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările ulterioare, denumită în continuare Codul fiscal, sunt provizorii și devin definitive în momentul exportului bunurilor în afara Comunității.

(2) Totuși, în cazul în care unul din regimurile menționate la art. 144 alin. (1) lit. a) pct. 1-6 din Codul fiscal încetează să se mai aplice și dacă bunurile sunt importate în Comunitate, scutirea se aplică în continuare:

a) pentru livrările de bunuri efectuate către importator și, după caz, pentru livrările anterioare, inclusiv pentru plasarea bunurilor în regimul respectiv;

b) pentru prestările de servicii efectuate către importatorul bunurilor și, dacă este cazul, pentru prestările anterioare de servicii în legătură cu bunurile, atât timp cât acestea se aflau în regimul respectiv, inclusiv pentru acele servicii legate de plasarea bunurilor în acel regim.

(3) Pentru aplicarea prevederilor alin. (2) baza de impozitare se stabilește conform art. 139 din Codul fiscal, dacă bunurile sunt importate în România.

(4) Plasarea bunurilor într-unul din regimurile menționate la art. 144 alin. (1) lit. a) pct. 1-7 din Codul fiscal și livrarea acestora cât timp se află sub regimul respectiv se supun condițiilor impuse de legislația vamală.

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

(5) Prestările de servicii menționate la art. 144 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, asupra bunurilor aflate încă într-unul din regimurile menționate la art. 144 alin. (1) lit. a) pct. 1 – 7 din Codul fiscal sunt scutite în măsura în care prestarea acestor servicii este autorizată de legislația vamală.

(6) Scutirea de taxă în ceea ce privește livrarea de bunuri plasate într-unul din regimurile menționate în art. 144 alin. (1) lit. a) pct. 1 – 7 precum și prestarea de servicii asupra unor astfel de bunuri, altele decât transportul și serviciile accesorii transportului, vor fi justificate cu:

- a) contractul cu titularul regimului sau cu beneficiarul;
- b) factura sau alte documente aprobate prin lege;
- c) documentele din care să reiasă că bunurile în cauză se aflau într-unul din regimurile mai sus menționate la momentul livrării sau prestării.

Art. 2. - (1) Conform art. 144 alin.(1) lit.a) pct. 8 din Codul fiscal, se consideră antrepozite de taxă pe valoarea adăugată:

a) pentru produsele accizabile, prevăzute la art. 125¹ alin.(1) pct. 7 din Codul fiscal, orice locație situată în România, definită ca antrepozit fiscal în sensul art. 163 lit.c) din Codul fiscal;

b) pentru bunurile prevăzute la alin. (3), o locație situată în România și definită ca atare prin ordin al ministrului finanțelor publice.

(2) Sunt scutite de taxa pe valoarea adăugată:

a) livrările de bunuri care urmează să fie plasate în regim de antrepozit de TVA, conform art. 144 alin. (1) lit. a) pct. 8 din Codul fiscal;

b) livrările de bunuri efectuate în locațiile prevăzute la alin.(1), atâta timp cât bunurile se află încă în regim de antrepozit de TVA, conform art. 144 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal;

c) prestările de servicii, altele decât cele prevăzute la art. 143 alin. (1) lit. c) și art. 144¹ din Codul fiscal, și aferente livrărilor prevăzute la lit. a), sau efectuate în locațiile enumerate la lit. a) pentru bunurile aflate încă într-un astfel de regim, conform art. 144 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal;

d) prestările de servicii, altele decât cele prevăzute la art. 144¹, legate direct de bunurile plasate în regim de antrepozit de taxă pe valoarea adăugată, conform art. 143 alin.(1) lit.c) din Codul fiscal;

e) serviciile prestate de intermediarii care acționează în numele și în contul altei persoane, în cazul în care acestea sunt prestate în legătură cu operațiunile scutite de taxă pe valoarea adăugată conform prevederilor de la lit.a)-d), în baza art. 144¹ din Codul fiscal;

f) importurile și achizițiile intracomunitare de bunuri plasate în regim de antrepozit de taxă pe valoarea adăugată, în baza art. 142 alin.(1) lit.a) din Codul fiscal.

(3) Plasarea în regim de antrepozit de TVA se limitează la bunurile cu următoarele coduri tarifare:

Nr. crt.	Bunuri	Cod tarifar
1.	Cartofi	0701
2.	Masline	0711 20
3.	Nuci de cocos, nuci de Brazilia și nuci de caju	0801

Nr. crt.	Bunuri	Cod tarifar
4.	Alte nuci	0802
5.	Cafea neprajita	0901 11 00 0901 12 00
6.	Ceai	0902
7.	Cereale	De la 1001 la 1005 De la 1007 la 1008
8.	Orez neprelucrat	1006
9.	Graunte si seminte oleaginoase (inclusiv soia) si fructe oleaginoase	De la 1201 la 1207
10.	Uleiuri vegetale si grasimi si fractiunile acestora, rafinate sau nu, dar neterminate chimic	De la 1507 la 1515
11.	Zahar brut	1701 11 1701 12
12.	Boabe de cacao, intregi sau sparte, crude sau prajite	1801
13.	Uleiuri minerale (inclusiv propan si butan; titei)	2709 2710, cu exceptia celor care fac obiectul antrepozitului fiscal
14.	Chimicale vrac	Cap. 28 si 29
15.	Cauciuc, in forma primara sau in forma de placi, foi sau benzi	4001 4002
16.	Lana	5101
17.	Argint	7106
18.	Platina (paladiu, rodiu)	7110 11 00 7110 21 00 7110 31 00
19.	Cupru	7402 7403 7405 7408
20.	Nichel	7502
21.	Aluminiu	7601
22.	Lead	7801
23.	Zinc	7901
24.	Cositor	8001
25.	Indiu	ex. 8112 92 ex. 8112 99

(4) Regimul de antrepozit de TVA nu se aplică pentru bunurile destinate livrării cu amănuntul, cu excepția:

a) bunurilor livrate de magazinele duty-free în sensul art. 28k, alin. (1) din Directiva 77/388/CEE privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitul pe cifra de afaceri – sistemul comun privind taxa pe valoarea adăugată: baza unitară de stabilire, pentru călătorii ce se deplasează cu avionul sau cu vaporul către țări

din afara Comunității, în cazul în care aceste livrări sunt scutite de taxă conform art. 143, alin. (1), lit. a) și b) din Codul fiscal;

b) bunurilor livrate de persoane impozabile călătorilor de la bordul navelor sau aeronavelor, pe durata zborului sau a călătoriei pe mare, în cazul în care locul sosirii este situat în afara Comunității;

c) bunurilor a căror livrare este scutită de taxă conform art.143 alin. (1) lit. (j) – (m) din Codul fiscal.

(5) Prestările de servicii prevăzute la alin. (2), lit. c) se limitează la prestările de servicii autorizate în baza regimului de antrepozitare vamală de către legislația vamală și prezentate în lista din anexa 2 la prezentele norme.

(6) Scutirile menționate la alin. (2) sunt provizorii și vor deveni definitive pentru operațiunile ce preced:

a) livrarea de bunuri, efectuată cu plată, care se efectuează în timp ce bunurile sunt supuse în continuare regimului de antrepozit de TVA;

b) scoaterea bunurilor din regimul de antrepozit TVA, de către persoana impozabilă în cadrul unei livrări cu plată a acestor bunuri;

c) scoaterea bunurilor din regimul de antrepozit TVA de către proprietarul acestora, independent de orice tranzacție comercială, în cadrul:

1. unui transfer menționat la art. 128 alin. (10) din Codul fiscal, sau

2. transportului sau expedierii acestor bunuri în afara Comunității, efectuate de către proprietar sau în contul acestuia.

(7) În cazul în care, independent de o tranzacție comercială, bunurile sunt scoase din regimul de antrepozit de TVA de către proprietar sau în contul acestuia și rămân în România sau fac obiectul unei operațiuni prevăzute la art. 128 alin. (12) lit. g) – h) din Codul fiscal, se aplică taxarea pentru următoarele operațiuni:

a) plasarea bunurilor în regim de antrepozit de TVA, precum și serviciile prevăzute la alin. (2) lit. c), prestate către proprietar, în cazul în care bunurile nu au făcut obiectul unei livrări cu plată efectuată de proprietar în timp ce se aflau în regimul de antrepozit TVA;

b) livrările de bunuri și prestările de servicii prevăzute la alin. (2) lit. c), efectuate către proprietar, dacă bunurile au fost supuse uneia sau mai multor livrări cu plată în timp ce se aflau sub regimul de antrepozit de TVA.

(8) Persoana obligată la plata taxei pe valoarea adăugată este persoana din cauza căreia bunurile ies din regimul de antrepozit de taxă pe valoarea adăugată, conform art. 150 alin.(1) lit.f) din Codul fiscal.

(9) În lipsa unor dovezi suplimentare:

a) se consideră că orice persoană care scoate bunuri din regimul de antrepozit TVA le-a scos în condițiile impuse de alin. (6);

b) se consideră că bunurile a căror lipsă se constată dintr-un antrepozit TVA au fost scoase din regimul respectiv în condițiile stabilite la alin. (7).

(10) Antrepozitarul de TVA trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

a) să fie autorizat să funcționeze în această calitate de către Ministerul Finanțelor Publice, cu excepția antrepozitului TVA menționat la alin. (1) lit. a), pentru care autorizația de funcționare ca antrepozit fiscal este valabilă în mod automat și pentru antrepozitul de TVA;

b) să fie stabilit în România și înregistrat în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal;

c) să țină evidența bunurilor aflate în stoc în antrepozitul TVA;

d) să emită un document care să ateste plasarea bunurilor în regimul de antrepozit TVA, către fiecare persoană care plasează bunuri într-un astfel de regim, și să înregistreze acest document într-un registru special;

e) să emită un formular de scoatere a bunurilor din regimul de antrepozit TVA, și să înregistreze acest formular într-un registru special.

(11) Persoana care plasează bunuri în regim de antrepozit TVA, livrează bunuri în timp ce acestea se află în regimul de antrepozit TVA și/sau scoate bunurile dintr-un asemenea regim va trebui să îndeplinească următoarele condiții:

a) să se identifice față de antrepozitarul menționat la alin. (10) cu codul său de înregistrare în scopuri de TVA din România, după caz;

b) pentru toate livrările efectuate, să emită factura menționată la art. 155 alin. (1) din Codul fiscal, în care, după caz, taxa datorată menționată în art. 155 alin.(5) lit. n) din Codul fiscal să fie înlocuită cu sintagma prevăzută în pct. 63 sau 64 din anexa 1 la prezentele norme.

(12) Persoana impozabilă care prestează servicii conform alin. (2) lit. (c), va emite, pentru toate operațiunile ce au loc în România în condițiile art. 133 alin. (2) lit. h) pct. 2 din Codul fiscal, factura prevăzută la art.155 alin. (1) din Codul fiscal în care, după caz, suma taxei datorate menționate la art.155 alin. (5) lit. n) din Codul fiscal, va fi înlocuită cu sintagma prevăzută în pct. 65 și 66 din anexa 1 la prezentele norme.

(13) Celelalte limite și condiții cu privire la regimul de antrepozit de TVA sunt prezentate în anexa 1, care face parte integrantă din prezentele norme.

ANEXA 1 *la norme*

Alte limite și condiții privind aplicarea regimului de antrepozit de TVA

I. Aplicarea regimului: principii de bază

1. Regimul de antrepozit TVA se referă numai la bunurile comunitare. În acest sens, următoarele bunuri de consideră comunitare:

a) bunurile provenind din teritoriul comunitar în scopuri de TVA, definit la art. 125² din Codul fiscal;

b) bunurile importate pe teritoriul comunitar și plasate în circulație liberă în Comunitate.

2. Regimul de antrepozit TVA cuprinde un sistem de scutiri în lanț a taxei, care constă în:

a) acordarea scutirii de taxă provizoriu pentru toate operațiunile efectuate în cadrul regimului;

b) acordarea definitivă a acestei scutiri la momentul livrării ulterioare a bunurilor în cadrul regimului de antrepozit TVA.

3. Toate operațiunile efectuate asupra bunurilor aflate în acest regim sunt scutite definitiv de la plata taxei, proporțional cu livrările ulterioare de bunuri aflate în acest regim, cu excepția operațiunilor efectuate către ultimul cumpărător care beneficiază numai de scutire provizorie.

4. Operațiunile prevăzute la pct. 3, care beneficiază numai de scutire provizorie sunt:

a) livrarea efectuată către ultimul cumpărător, de bunuri care rămân în acest regim;

b) serviciile efectuate către ultimul cumpărător, aferente bunurilor ce rămân în acest regim pe perioada depozitării.

5. În cazul în care bunurile nu au făcut obiectul unei livrări cu plată, în cadrul regimului, operațiunile provizoriu scutite de taxă rămân următoarele:

a) operațiunea de plasare a bunurilor în regim de antrepozit TVA de către cumpărătorul sau proprietarul bunurilor. Această operațiune poate fi un import, o achiziție intracomunitară sau o livrare de bunuri în România;

b) serviciile în legătură cu aceste bunuri, prestate în contul cumpărătorului/propietarului, în cadrul regimului, anterior și pe perioada antrepozitării.

6. Bunurile respective vor căpăta una din destinațiile următoare:

a) fie ultimul cumpărător/propietarul efectuează o livrare, cu plată, a acestor bunuri, iar acestea rămân în cadrul regimului;

b) fie ultimul cumpărător/propietarul efectuează o livrare, cu plată, a acestor bunuri, iar acestea părăsesc regimul;

c) fie ultimul cumpărător scoate bunurile din regim, independent de orice tranzacție.

7. Livrarea cu plată nu face decât să extindă lanțul operațiunilor scutite. Totuși livrarea însoțită de ieșirea bunurilor din acest regim, precum și ieșirea bunurilor din regim fără existența vreunei tranzacții pun capăt regimului.

II. Bunuri livrate cu plată și care nu rămân în regimul de antrepozit TVA

8. Livrarea de bunuri nu mai poate beneficia de scutirea menționată la art.144 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal dacă bunurile nu rămân în regimul de antrepozit TVA și urmează regulile obișnuite, având următoarele caracteristici:

a) este în principiu taxabilă dacă livrarea are loc în România și bunurile nu părăsesc România, fără însă a afecta aplicarea altei scutiri aplicabile în interiorul țării;

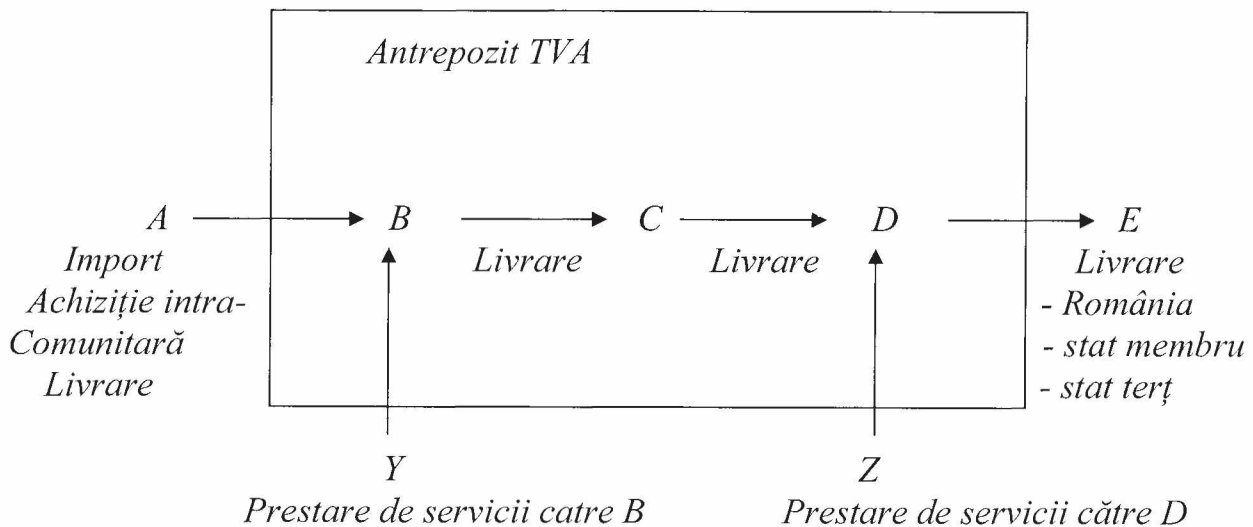
b) nu se supune TVA dacă livrarea nu are loc în România, conform art. 132 din Codul fiscal, ca de exemplu o livrare cu instalare în străinătate sau vânzare la distanță care are loc în străinătate;

c) este scutită de taxă dacă este o livrare intracomunitară sau un export ce respectă condițiile pentru ca o operațiune să fie scutită de taxă, conform art. 143 din Codul fiscal.

9. Aplicarea regulilor obișnuite pentru această operațiune determină transformarea scutirii provizorii aplicate ultimelor operațiuni (livrarea de bunuri sau prestarea de servicii) ce preced această livrare în scutire definitivă.

Exemplu:

Persoanele impozabile A, B, C, D, E, Y și Z efectuează următoarele operațiuni:

A) A îi vinde bunuri lui B care le plasează într-un antrepozit TVA. Operațiunea A–B poate constitui un import efectuat de B, o achiziție intracomunitară efectuată de B sau o livrare efectuată de A lui B cu scutire de taxă pentru că bunurile se plasează de către B într-un antrepozit TVA. Această scutire se acordă provizoriu.

B) Y efectuează o prestare de servicii în legătură cu bunurile, în contul lui B. Această operațiune este provizoriu scutită de taxă.

C) B vinde bunurile supuse transformării lui C, iar bunurile rămân în același regim. Livrarea B – C este provizoriu scutită de taxă, însă transformă scutirea aferentă plasării bunurilor de către B în cadrul regimului în scutire definitivă (import efectuat de B, achiziție intracomunitară sau livrare de la A către B), ca și prestarea de servicii efectuată de Y lui B.

D) C vinde bunurile lui D, iar acestea rămân în regim de antrepozit TVA. Livrarea C – D este scutită provizoriu de taxă, dar transformă scutirea aferentă livrării de bunuri de către B lui C în scutire definitivă.

E) Z efectuează o prestare de servicii în legătură cu bunurile, în contul lui D. Această operațiune este provizoriu scutită de taxă.

F) D vinde bunuri lui E, iar acestea părăsesc regimul în cadrul acestei vânzări. Această livrare poate fi una taxabilă în România sau o livrare intracomunitară ori un export scutit de taxă.

Această livrare transformă scutirile provizorii acordate pentru livrarea de către C lui D în scutiri definitive, ca și prestarea de servicii de către Z lui D.

III. Bunurile care părăsesc regimul fără a avea loc o tranzacție comercială

10. Bunurile care părăsesc regimul fără a avea loc o tranzacție comercială pot avea ca destinație România, alt stat membru sau un stat în afara Comunității.

11. Scoaterea bunurilor din regim fără existența unei tranzacții comerciale nu constituie în sine o operațiune în sfera TVA. Prin urmare impozitarea cu TVA, fără a afecta o posibilă scutire, se poate efectua numai pentru operațiunile anterioare, care erau provizoriu scutite de taxă. Aceste operațiuni pot fi: livrarea de bunuri, prestarea de servicii, achiziția intracomunitară sau importul de bunuri.

12. În cazul în care bunurile nu au făcut obiectul livrării cu plată când se aflau în regimul de antrepozit TVA, operațiunile menționate la pct. 11 sunt următoarele:

a) operațiunea de plasare a bunurilor în acest regim de către cumpărătorul/proprietarul bunurilor. Această operațiune poate fi: livrare, import sau achiziție intracomunitară de bunuri;

b) prestarea/prestările de servicii în legătură cu aceste bunuri în beneficiul cumpărătorului/proprietarului anterior sau în perioada în care bunurile se aflau în acest regim.

13. În cazul în care bunurile au făcut obiectul uneia sau mai multor livrări cu plată când se aflau în regimul de antrepozit TVA, operațiunile menționate la pct. 11 sunt următoarele:

a) livrarea efectuată către ultimul cumpărător, de bunuri ce rămân în regimul de antrepozit TVA;

b) prestarea/prestările de servicii efectuată/efectuate către ultimul cumpărător atât timp bunurile se aflau în regimul de antrepozit TVA.

14. Taxa datorată pentru operațiunile ce vor fi regularizate devine exigibilă la momentul ieșirii bunurilor din regim cu cota care ar fi fost aplicabilă fiecărei din aceste operațiuni făcute în beneficiul ultimului cumpărător/proprietar al bunurilor, care aplică prevederile art. 150 alin. (1) lit.f) și art. 157 din Codul fiscal

15. Ieșirea din regim fără existența unei tranzacții comerciale de bunuri transportate în alt stat membru constituie un transfer în sensul art.128 alin. (10) și (11) din Codul fiscal și în consecință este o operație impozabilă.

16. Această operațiune nu atrage nici o regularizare în măsura în care este scutită de taxă în baza art.143 alin. (2) lit. d) din Codul fiscal.

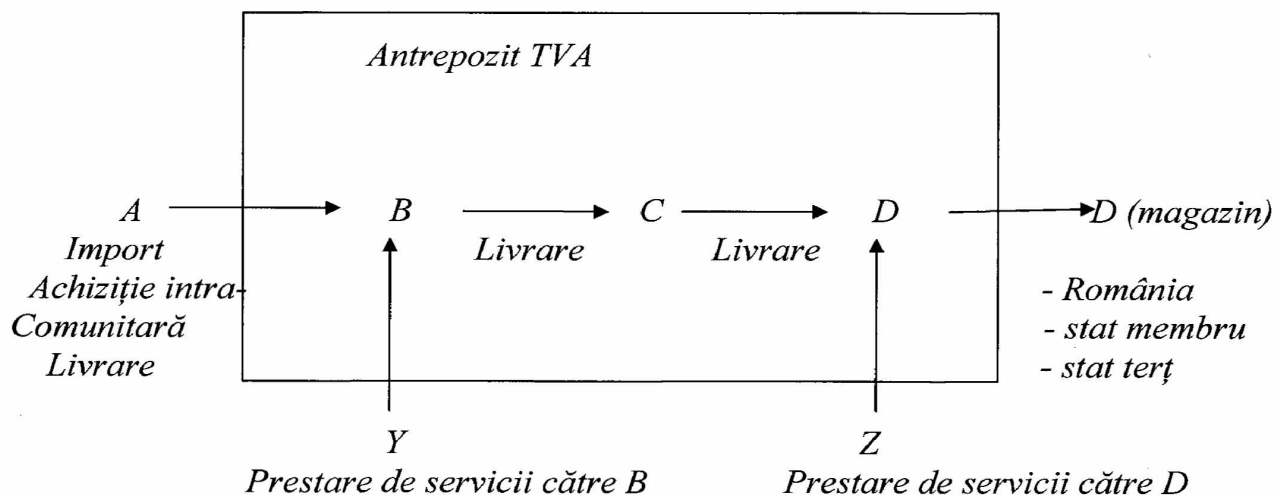
17. În plus, scoaterea bunurilor din regimul de antrepozit TVA transformă de asemenea scutirea provizorie acordată pentru operațiunile anterioare, precedente acestei ieșiri, în scutire definitivă.

18. Scoaterea din regim fără existența unei tranzacții comerciale de bunuri transportate într-un stat din afara Comunității nu constituie în sine o operațiune taxabilă.

19. Totuși, întrucât nu se datorează nicio taxă pentru bunurile exportate din spațiul comunitar, ieșirea bunurilor din regimul de antrepozit TVA nu se supune taxei și nu se va efectua nici o regularizare.

20. De asemenea în această situație, ieșirea bunurilor din regimul de antrepozit TVA în aceste condiții transformă scutirea provizorie acordată pentru operațiunile anterioare, precedente acestei ieșiri, în scutire definitivă.

Exemplu:

În acest sens, reluăm exemplul menționat la pct. 9 și considerăm că D nu vinde bunurile achiziționate și supuse transformării, ci le scoate din regimul de antrepozit TVA pentru a le transporta în magazinul său de vânzare cu amănuntul din România, în alt stat membru sau în afara spațiului comunitar.

a) Dacă magazinul se află în România, D realizează o deplasare pe plan local, ce nu constituie o operațiune taxabilă. Aceasta implică faptul că operațiunile efectuate de către C lui D (livrare de bunuri) și de către Z lui D (prestare de servicii) nu pot fi scutite definitiv de taxă, și faptul că se datorează TVA pentru aceste operațiuni.

b) Dacă magazinul se află în alt stat membru și dacă D realizează un transfer în sensul art.128 alin. (10) din Codul fiscal, această operațiune este scutită de taxă în baza art. 143 alin. (2) lit. d), din Codul fiscal. Preluarea bunurilor în statul membru de sosire va fi asimilată unei achiziții intracomunitare taxabile la prețul de cost al bunurilor, ce va cuprinde prețul de cumpărare plătit lui C, precum și costul serviciilor plătit lui Z. Prin urmare, scutirile acordate provizoriu pentru livrarea C – D și pentru serviciul Z – D devin definitive.

c) Dacă magazinul se află în afara spațiului comunitar, D realizează o deplasare a bunurilor în afara spațiului comunitar, ce nu constituie o operațiune impozabilă. Chiar dacă nu se aplică nici o taxă pentru bunurile exportate în afara Comunității, scutirile acordate provizoriu pentru livrarea C – D și pentru serviciul Z – D devin de asemenea definitive.

IV. Persoana obligată la plata taxei

21. În principiu, persoana obligată la plata taxei este persoana impozabilă care efectuează livrarea de bunuri sau prestarea de servicii în baza art.150 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal.

22. S-a remarcat că atunci când aceste operațiuni se realizează în cadrul regimului, ele beneficiază de o scutire provizorie, care devine definitivă dacă bunurile:

a) fac obiectul unei livrări în care bunurile rămân în regim de antrepozit TVA;

b) părăsesc regimul în cadrul livrării;

c) părăsesc regimul independent de orice tranzacție comercială, spre o destinație din afara României.

23. Pe de altă parte, aceste operațiuni trebuie regularizate când sunt în beneficiul unei persoane impozabile care scoate bunurile din regim independent de orice tranzacție comercială, spre o destinație din România.

24. Întrucât persoana obligată la plata taxei menționată în pct. 21 nu are posibilitatea de a controla destinația pe care o vor primi bunurile după ce le livrează sau expediază, nu are cum să afle dacă se va efectua o regularizare sau nu.

25. Prin urmare, art.150 alin. (1) lit.f) din Codul fiscal desemnează persoana obligată la plata taxei ca fiind persoana din cauza căreia bunurile sunt plasate în acest regim sau care scoate bunurile din regim.

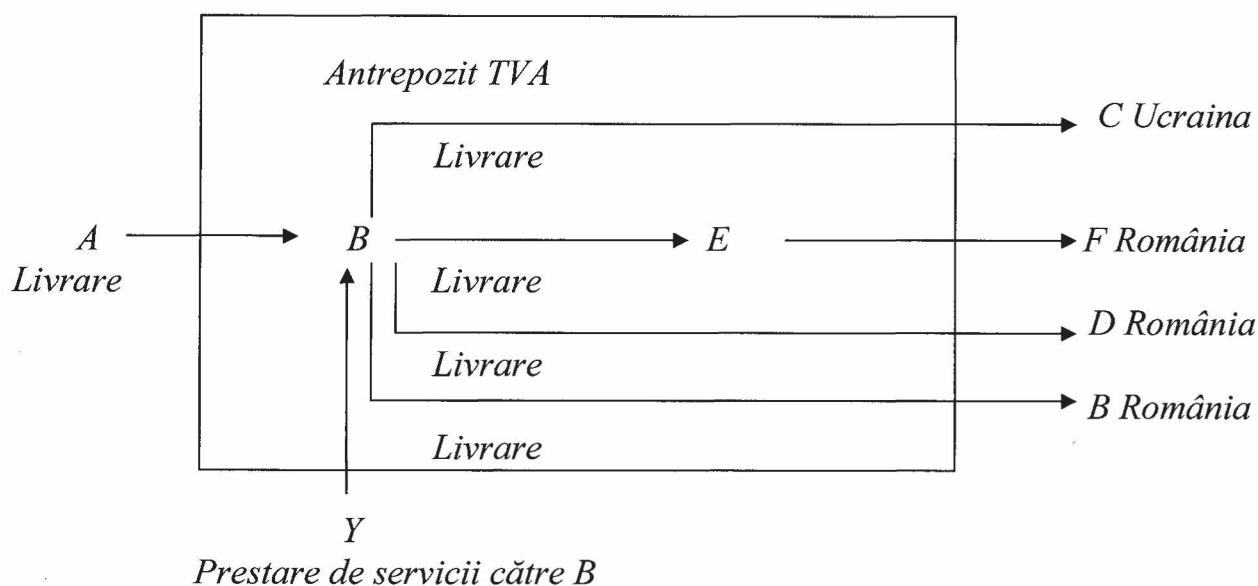
26. Această derogare este aplicabilă numai livrării de bunuri sau prestării de servicii ce beneficiază de scutirea aferentă regimului de antrepozit TVA și care se acordă provizoriu. Pentru celelalte livrări de bunuri și prestări de servicii (cum ar fi livrarea de bunuri care nu rămân în regim de antrepozit TVA sau prestarea de servicii nepermisă în cadrul regimului), se aplică regula normală referitoare la obligația plății TVA, prevăzută în art.150 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, cu excepția cazului în care se aplică altă regulă referitoare la obligația de plată, ca de exemplu conform art.150 alin. (1) lit. g) din Codul fiscal.

27. În ceea ce privește importurile și achizițiile intracomunitare de bunuri plasate în acest regim, nu se aplică nici o derogare, ci regulile obișnuite referitoare la persoana obligată la plata taxei pentru aceste operațiuni.

28. (1) În plus, art.151² alin. (6) din Codul fiscal precizează că pentru aplicarea regimului de antrepozit de TVA prevăzut la art. 144 alin. (1) lit. a) pct. 8 din Codul fiscal, antrepozitarul și transportatorul bunurilor din antrepozit sau persoana responsabilă pentru transport sunt ținuți răspunzatori individual și în solidar pentru plata taxei împreună cu persoana obligată la plata acesteia conform art. 150 alin. (1) lit. a), f) și g) și art. 151¹ din Codul fiscal.

(2) Această răspundere se aplică operațiunilor scutite provizoriu de la plata taxei și altor operațiuni aferente bunurilor plasate în regim.

Exemplu:

1) Bunurile produse de A în România sunt vândute unei persoane impozabile română, B, cu scutire de taxă întrucât B a plasat bunurile într-un antrepozit TVA din Constanța, administrat de X.

2) B îi solicită societății prelucratoare Y din Mamaia să transforme bunurile. Acest serviciu nu este permis în cadrul regimului conform legislației vamale.

3) B îi vinde o parte din bunurile transformate societății C din Ucraina. Bunurile părăsesc regimul în cadrul acestei livrări și sunt transportate spre Ucraina în contul lui B. Livrarea este scutită de taxă conform art. 143 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal.

4) B îi vinde o altă parte din bunurile transformate societății D din România, cu aplicarea taxei.

5) B vinde o altă parte din bunurile transformate unei companii din Germania E care nu este stabilită și nu este înregistrată în scopuri de TVA în România, iar bunurile rămân în regim..

6) B scoate restul de bunuri din antrepozit și le utilizează ca materii prime în fabrica sa din Timișoara.

7) Compania Germană E revinde bunurile unei societăți din România F stabilită și înregistrată în scopuri de TVA în România, cu aplicarea taxei.

Tratamentul de TVA al operațiunilor și persoanele obligate la plata taxei

Operațiunea A – B

Livrarea de bunuri realizată de A este scutită în mod provizoriu de taxă conform art.144 alin.(1) lit. a) pct.8 din Codul fiscal întrucât B a plasat bunurile într-un regim de antrepozit de TVA.

Operațiunea Y – B

Întrucât această operațiune nu poate fi scutită de taxă Y este în principiu persoana obligată la plata taxei conform art.150 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal.

Operațiunea B – C

a) Întrucât bunurile sunt transportate în afara Comunității, această livrare este scutită de taxă conform art. 143 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal dacă sunt îndeplinite toate condițiile pentru aplicarea scutirii.

b) Scutirea provizorie acordată pentru livrarea de bunuri de către A lui B devine definitivă pentru acea parte din bunuri livrate de C în Ucraina.

c) Dacă nu s-ar aplica o scutire de taxă, B ar fi în principiu persoana obligată la plata taxei conform art. 150 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal.

Operațiunea B – D

a) Întrucât bunurile părăsesc regimul dar rămân în România, această livrare este taxabilă în România.

b) Scutirea provizorie acordată pentru livrarea de bunuri de către A lui B devine definitivă pentru partea din bunuri livrate de B lui D în România.

c) B este în principiu persoana obligată la plata taxei conform art. 150 alin. (1) lit.a) din Codul fiscal pentru livrarea făcută în beneficiul lui D.

Operațiunea B - E

a) Această livrare este scutită provizoriu de taxă conform art. 144 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal întrucât bunurile rămân în antrepozit de TVA.

b) Scutirea provizorie acordată pentru livrarea de bunuri de către A lui B devine definitivă pentru partea de bunuri livrate de către B lui E.

Operațiunea E – F

a) Întrucât bunurile părăsesc regimul dar rămân în România, această livrare este impozabilă în România.

b) Scutirea provizorie acordată pentru livrarea bunurilor de către B lui E devine definitivă.

c) F este în principiu persoana obligată la plata taxei conform art. 150 alin. (1) lit. g) din Codul fiscal.

Operațiunea B – B

a) Întrucât bunurile părăsesc regimul fără să facă obiectul niciunei livrări în cadrul regimului, fără a fi implicate în vreo tranzacție și rămân în România, scutirea provizorie acordată pentru livrarea de la A la B nu mai poate fi menținută și livrarea A –B trebuie (parțial) regularizată pentru această parte de bunuri;

b) B este în principiu persoana obligată la plata taxei conform art. 150 alin. (1) lit. f) din Codul fiscal.

29. De asemenea, art. 2 alin. (9) lit.b) din norme, prevede că bunurile lipsă se consideră scoase din regim în condiții care generează exigibilitatea taxei. Antrepozitarul va fi răspunzător pentru plata taxei pentru bunurile lipsă sau a căror destinație nu o poate justifica.

V. Plata taxei în cazul regularizării scutirii provizorii

30. Când bunurile părăsesc regimul, trebuie efectuată o regularizare pentru operațiunile efectuate în beneficiul unei persoane impozabile sau efectuate de această persoană în momentul în care scoate bunurile din regimul de antrepozit TVA fără existența unei tranzacții, în cazul în care destinația bunurilor este în România.

31. Când bunurile nu au făcut obiectul livrării cu plată cât se aflau în regim de antrepozit TVA, operațiunile menționate la pct. 30 sunt următoarele:

a) operațiunea de plasare a bunurilor în acest regim, de către cumpărătorul/proprietarul acestora. Această operațiune poate fi livrare, import sau achiziție intracomunitară de bunuri;

b) prestarea/prestările de servicii în legătură cu aceste bunuri către cumpărător/proprietar anterior sau în timp ce acestea se aflau în regim de antrepozit TVA.

32. Când bunurile au făcut obiectul uneia sau mai multor livrări cu plată în timp ce se aflau în regim de antrepozit TVA, operațiunile menționate la pct. 30 sunt următoarele:

a) livrarea efectuată către ultimul cumpărător al bunurilor ce rămân în regim de antrepozit TVA;

b) prestarea/prestările de servicii către ultimul cumpărător, cand bunurile se aflau în regim de antrepozit TVA.

33. Taxa datorată pentru operațiunile care se vor supune regularizării devine exigibilă în momentul ieșirii bunurilor din regimul de antrepozit TVA la cota care s-ar fi aplicat fiecăreia dintre operațiuni în cazul în care nu ar fi fost scutite provizoriu de taxă.

34. Persoana obligată la plata taxei pentru operațiunea ce se va supune regularizării este răspunzătoare pentru această regularizare.

35. În cazul bunurilor importate, plasate în antrepozit de taxă pe valoarea adăugată, care părăsesc regimul fără vreo livrare ulterioară în cadrul regimului și fără existența vreunei tranzacții comerciale, se impune regularizarea taxei pentru importul efectuat.

36. Taxa prevăzută la pct. 35 se plătește conform art. 157 alin. (3) sau (4) din Codul fiscal.

37. În situația în care se impune regularizarea taxei pe valoarea adăugată pentru alte operațiuni decât importul de bunuri, persoana obligată la plata taxei trebuie să înscrie taxa datorată ca taxă colectată în decontul de TVA aferent perioadei în care taxa devine exigibilă.

38. Taxa prevăzută la pct. 37 este deductibilă în limitele și condițiile fixate la art. 145 – 147 din Codul fiscal.

VI. Ținerea evidențelor și alte obligații

39. Identitatea persoanei care plasează bunurile în regim de antrepozit TVA sau care scoate bunurile din acest regim trebuie cunoscută întotdeauna de titularul autorizației de antrepozit TVA.

40. Aceste persoane trebuie apoi să se identifice în fața de titularului și să comunice codul de înregistrare în scopuri de TVA din România, dacă acesta există.

41. Pentru operațiunile efectuate în cadrul regimului de antrepozit TVA, titularul nu este obligat să identifice diferiții operatori.

42. Titularul este totuși răspunzător, în calitate de antrepozitar, în solidar și individual, pentru plata taxei aferente acestor operațiuni.

43. Titularul trebuie să emită și să semneze un document de plasare în regimul de antrepozit de TVA;

44. Documentul de plasare trebuie emis la momentul în care bunurile intră în antrepozitul TVA și trebuie să cuprindă minimum următoarele:

- a) data de intrare a bunurilor;
- b) numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA din România al titularului;
- c) numărul autorizației;
- d) adresa antrepozitului;
- e) numărul de ordine sub care documentul este înregistrat în registrul documentelor de plasare în regim;
- f) numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA din România, dacă este cazul, ale persoanei care plasează bunurile în regimul de antrepozit de TVA;
- g) denumirea exactă și cantitatea bunurilor în starea în care sunt plasate în antrepozitul de TVA;
- h) o mențiune referitoare la:

1. documentul de import, când plasarea urmează unui import de bunuri în România;
2. factura primită de persoana care face o achiziție intracomunitară sau la autofactura menționată în art. 155¹ alin. (1) din Codul fiscal sau, în cazul unei achiziții intracomunitare asimilate menționată în art. 130¹ alin. (2) din Codul fiscal, la documentul care justifică în celălalt stat membru transferul în România, atunci când plasarea urmează unei achiziții intracomunitare asimilate;

3. factura primită de la furnizor atunci când plasarea urmează unei livrări de bunuri în România;

4. un document specific ce urmează a fi instituit în cazul transferurilor locale, în România.

45. Persoanele care pot plasa bunuri în acest regim sunt următoarele:

a) persoana care face un import de bunuri în România scutit de taxă conform art. 142 alin. (1) lit. a) și art. 144 alin. (1) lit. a) pct. 8 din Codul fiscal;

b) persoana care face o achiziție intracomunitară de bunuri în România scutită de taxă conform art. 142 alin. (1) lit. a) și art. 144 alin. (1) lit. a) pct. 8 din Codul fiscal;

c) persoana care face o achiziție de bunuri în România a căror livrare de către furnizor este scutită de taxă conform art. 144 alin. (1) lit. a) pct. 8 din Codul fiscal;

d) persoana care face un transfer local de bunuri în România într-un antrepozit de TVA.

46. Pentru aplicarea scutirii, trebuie menționate următoarele pe declarația vamală de import:

a) la rubrica 8 referitoare la importator: numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA din România, dacă este cazul, ale importatorului;

b) la rubrica 37 referitoare la regimul sub care se importă bunurile: codul 45 care reprezintă codul alocat în Comunitate bunurilor plasate în regim de antrepozit de TVA;

c) la rubrica 44 rezervată pentru mențiuni specifice: numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA din România ale titularului de autorizație de antrepozit de TVA precum și numărul autorizației care i-a fost atribuită. Dacă titularul și importatorul sunt una și aceeași persoană, atunci informația de la rubrica 8 se trece și la rubrica 44. De asemenea, trebuie menționat clar la rubrica 44 orice informație legată de transformarea la care sunt supuse bunurile aflate în antrepozit;

d) la rubrica 49 legată de identificarea antrepozitului: numărul antrepozitului fiscal de accize în care urmează să fie depozitate bunurile, dacă este cazul.

47. Atunci când bunurile sunt plasate într-un regim de antrepozit TVA în urma unui transfer local fără natura comercială, proprietarul bunurilor trebuie să emită un document specific care să conțină următoarele informații:

a) numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA din România ale proprietarului;

b) numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA din România ale titularului autorizației de antrepozitar;

c) numărul autorizației antrepozitului de TVA în care vor fi depozitate bunurile;

d) denumirea exactă, cantitatea și valoarea bunurilor. O copie a acestui document trebuie să se afle în posesia titularului de autorizație.

48. Titularul autorizației trebuie să transmită o copie semnată a documentului de plasare în regimul de antrepozit de taxă, către persoana care plasează bunurile în regim.

49. O copie a documentului prevăzut la pct. 48 se transmite de către persoana care a plasat bunurile în antrepozit furnizorului său din România, dacă este cazul, pentru ca

acesta din urmă să dovedească faptul că livrarea făcută în România poate fi scutită de taxa pe valoarea adăugată.

50. O copie a documentului prevăzut la pct. 48 și o copie a autorizației de antrepozit de TVA trebuie transmise, pentru a justifica scutirea, prestatorului de servicii care efectuează lucrări asupra bunurilor înainte să fie plasate în regim sau în timp ce acestea se află în regimul de antrepozit de TVA.

51. Titularul regimului de antrepozit de TVA trebuie să țină un registru al documentelor de plasare, în care se raportează cronologic bunurile depozitate într-un asemenea regim.

52. Acest registru trebuie să conțină cel puțin următoarele informații:

- a) un număr de ordine;
- b) data la care au fost plasate bunurile în regim;
- c) codul de înregistrare în scopuri de TVA din România al persoanei care plasează bunurile într-un asemenea regim;
- d) o trimitere la documentul de plasare;
- e) un număr de ordine sub care sunt înregistrate bunurile în listele de stocuri.

Documentul de scoatere a bunurilor din regimul de antrepozit TVA

53. Titularul trebuie să emită și să semneze un document de scoatere a bunurilor din regimul de antrepozit de TVA.

54. Acest document trebuie să conțină cel puțin următoarele informații:

- a) data la care bunurile părăsesc regimul ;
- b) numele, adresa și codul de înregistrare TVA din România al titularului;
- c) numărul autorizației antrepozitului de TVA în care sunt depozitate bunurile;
- d) adresa antrepozitului;
- e) numărul de ordine sub care documentul este înregistrat în registrul documentelor de plasare;
- f) numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA din România, dacă este cazul, ale persoanei care scoate sau pentru care sunt scoase bunurile din regimul de antrepozit de TVA;
- g) numărul de ordine sub care este înregistrat documentul de scoatere în registrul acestor documentelor de scoatere din regim;
- h) denumirea exactă și cantitatea bunurilor ;
- i) o mențiune referitoare la:
 1. factura emisă, dacă este cazul;
 2. auto-factura menționată în art.155 alin. (4) din Codul fiscal în cazul transferului de bunuri în alt stat membru în sensul art.128 alin. (10), din Codul fiscal;
 3. documentul special emis atunci când bunurile părăsesc regimul fără a face obiectul unei tranzacții comerciale și rămân în România;
 4. numărul autorizației antrepozitului de TVA, adresa precum și numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA din România ale titularului dacă bunurile sunt transportate în alt antrepozit pentru a fi plasate în același regim;

5. Documentul privind accizele dacă documentul de scoatere din regim se referă la produse accizabile.

55. Persoanele care pot scoate bunuri dintr-un regim de antrepozit de TVA sunt următoarele:

a) pentru bunuri altele decât bunurile accizabile și bunuri ce urmează a fi folosite în producerea sau transformarea produselor accizabile:

1. persoana impozabilă care livrează bunurile fără ca bunurile să rămână în regim de antrepozit;
2. proprietarul bunurilor care scoate bunurile din regimul de antrepozit fără a le implica în tranzacții comerciale;

b) pentru bunuri accizabile și bunuri ce urmează a fi folosite în producerea sau transformarea produselor accizabile:

1. persoana impozabilă care livrează bunurile fără ca bunurile să rămână în regim de antrepozit în măsura în care această livrare are drept consecință eliberarea în consum în scopuri de accize a bunurilor sau scoaterea fizică a acestora din antrepozitul de TVA;
2. proprietarul bunurilor care scoate bunurile din regimul de antrepozit fără a le implica în tranzacții comerciale.

56. Acest document trebuie să conțină cel puțin următoarele informații:

a) numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA din România ale proprietarului;

b) numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA din România ale titularului autorizației de antrepozitar;

c) numărul autorizației antrepozitului de TVA;

d) dacă bunurile sunt mutate în alt antrepozit de TVA pentru a fi plasate în același regim, numărul autorizației antrepozitului de TVA în care sunt mutate bunurile;

e) denumirea exactă, cantitatea și valoarea bunurilor.

57. O copie a facturii sau a oricărui alt document trebuie emisă către titularul autorizației de antrepozit de TVA.

58. Titularul autorizației de antrepozit de TVA emite persoanei care scoate bunurile din regim, o copie a documentului de scoatere din regim, semnată și păstrează la rândul său o copie a acestui document.

59. Titularul autorizației de antrepozit de TVA trebuie să țină un registru al documentelor de scoatere din regimul de antrepozit de TVA, în care se raportează cronologic bunurile ce părăsesc regimul.

60. Acest registru trebuie să conțină cel puțin următoarele informații:

a) un număr de ordine;

b) data la care bunurile părăsesc regimul;

c) codul de înregistrare în scopuri de TVA din România al persoanei care scoate bunurile din regim;

d) o trimitere la documentul de plasare;

e) un număr de ordine sub care sunt înregistrate bunurile în listele de stocuri ca părăsind regimul.

61. Gestiunea stocurilor constă în principal din ținerea unui registru al documentelor de plasare a bunurilor în regim, a unui registru al documentelor de scoatere din regim și a unui registru al fișelor de stoc în care sunt raportate, pe tipuri de bunuri, intrările și ieșirile din regimul de antrepozit de TVA.

62. Aceste fișe trebuie să conțină cel puțin următoarele informații:

- a) un număr de ordine;
- b) numele, adresa și codul de înregistrare TVA din România al titularului autorizației;
- c) numărul autorizației antrepozitului de TVA în care sunt depozitate bunurile;
- d) adresa antrepozitului;
- e) denumirea bunurilor;
- f) codul tarifar al bunurilor în starea în care erau când au intrat în antrepozit de TVA;
- g) la plasare bunurilor în antrepozitul de TVA:
 1. data plasării;
 2. cantitatea sau numărul de bunuri;
 3. o trimitere la documentul de plasare;
- h) la scoaterea bunurilor din antrepozitul de TVA:
 1. data scoaterii;
 2. cantitatea sau numărul de bunuri;
 3. o trimitere la documentul de scoatere din regim;
- i) o descriere a lucrărilor efectuate asupra bunurilor aflate în regimul de antrepozit de TVA;
- j) bunurile ce rămân în stoc.

Obligații specifice legate de facturare

63. Când plasarea bunurilor în regim de antrepozit este făcută în cadrul unei livrări de bunuri în România, factura furnizorului trebuie să conțină, în plus față de elementele menționate în art. 155 alin. (5) din Codul fiscal, următoarele elemente specifice:

a) numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA din România ale titularului autorizației de antrepozit de TVA;

b) numărul autorizației antrepozitului de TVA în care sunt plasate bunurile;

c) în locul cotei aplicabile și în locul sumei de TVA datorată, sintagma:

"Regimul de antrepozit TVA – Art. 144 alin. (1) lit. a) pct. 8 din Codul fiscal – TVA datorată de beneficiar – art. 150 alin. (1) lit. f) din Codul fiscal. "

64. Pentru livrările de bunuri ce rămân în regimul de antrepozit de TVA ce pot fi scutite de taxă conform art. 144 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal, factura emisă de furnizorul de servicii trebuie să conțină, în plus față de elementele menționate în art. 155 alin. (5) din Codul fiscal, următoarele elemente specifice:

a) numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA din România ale titularului autorizației de antrepozit de TVA;

b) numărul autorizației antrepozitului de TVA în care sunt plasate bunurile;

c) în locul cotei aplicabile și în locul sumei de TVA datorată, sintagma:

"Regimul de antrepozit TVA – Art. 144 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal – TVA datorată de beneficiar – art. 150 alin. (1) lit. f) din Codul fiscal. "

65. Pentru prestările de servicii efectuate înainte ca bunurile să fie plasate în regim de antrepozit de TVA ce pot fi scutite conform art.144, alin. (1), lit. c) din Codul fiscal, factura emisă de furnizorul de servicii trebuie să conțină, în plus față de elementele menționate în art. 155 alin. (5) din Codul fiscal, următoarele elemente specifice:

a) numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA din România ale titularului autorizației de antrepozit de TVA;

b) numărul autorizației antrepozitului de TVA în care sunt plasate bunurile;

c) în locul cotei aplicabile și în locul sumei de TVA datorată, sintagma:

"Regimul de antrepozit TVA – Art. 144 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal – TVA datorată de beneficiar – art. 150 alin. (1) lit. f) din Codul fiscal. "

66. Pentru prestările de servicii făcute asupra bunurilor cât timp acestea rămân în regimul de antrepozit, servicii listate în anexa acestui capitol și care pot fi scutite de taxă conform art. 144 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, factura emisă de furnizorul de servicii trebuie să conțină, în plus față de elementele menționate în art. 155 alin. (5) din Codul fiscal, următoarele elemente specifice:

a) numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA din România ale titularului autorizației de antrepozit de TVA;

b) numărul autorizației antrepozitului de TVA în care sunt plasate bunurile;

c) în locul cotei aplicabile și în locul sumei de TVA datorată, sintagma:

"Regimul de antrepozit TVA – Art. 144 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal – TVA datorată de beneficiar – art. 150 alin. (1) lit.f) din Codul fiscal. "

ANEXA 2 **la norme**

SERVICII PERMISE ÎN REGIMUL DE ANTREPOZIT DE TVA

Niciuna din următoarele operații nu poate avea ca efect reîncadrarea sub un alt cod tarifar cu 8 cifre.

Următoarele operațiuni uzuale nu pot fi autorizate dacă, în conformitate cu legislația vamală, acestea ar avea ca efect creșterea riscului de fraudă.

1. Ventilarea, sortarea, uscarea, desprăfuirea, operațiuni simple de curățare, reparații ale ambalajului, reparații de bază ale defectelor apărute în timpul transportului sau antrepozitării în măsura în care este vorba de operațiuni simple, aplicarea sau îndepărtarea protecției utilizate în scopul transportării.

2. Reconstituirea mărfurilor după transport.

3. Inventarierea, prelevarea de mostre, trierea, cernerea, filtrarea mecanică și cântărirea bunurilor.

4. Eliminarea componentelor avariate sau poluate.

5. Conservarea prin pasteurizare, sterilizare, iradiere sau adăugarea de agenți de conservare.

6. Tratarea împotriva paraziților.

7. Tratarea anti-rugină.

8. Tratarea:

- prin creșterea temperaturii, fără alte tratări complementare sau procese de distilare,
- prin scăderea temperaturii,

Chiar dacă aceasta conduce la o reîncadrare sub un alt cod tarifar cu opt cifre.

9. Tratarea electrostatică, îndreptarea sau călcarea textilelor.

10. Tratarea constă în:

- îndepărtarea tulpinelor și codițelor și/sau a sâmburilor fructelor, tăierea și felierea fructelor uscate sau a legumelor, rehidratarea fructelor,
- deshidratarea fructelor, chiar dacă aceasta conduce la reîncadrarea sub un alt cod tarifar cu opt cifre.

11. Desalinarea, curățarea și cruponarea pieilor.

12. Montarea bunurilor ori adăugarea sau înlocuirea pieselor accesorii în măsura în care această operațiune este relativ limitată sau este destinată conformării la normele tehnice și nu modifică natura sau performanțele bunurilor originale. Această operațiune poate conduce la reîncadrarea sub un alt cod tarifar cu opt cifre pentru bunurile adăugate ca accesorii sau utilizate ca înlocuitori.

13. Diluarea sau concentrarea fluidelor, fără tratare complementară sau vreun proces de distilare, chiar dacă aceasta conduce la reîncadrarea sub un alt cod tarifar cu opt cifre.

14. Amestecarea bunurilor de același tip, de calități diferite, în scopul obținerii unei calități constante sau a unei calități solicitate de client, fără a schimba natura bunurilor respective.

15. Separarea sau tăierea la o anumită dimensiune a bunurilor, dacă este vorba numai de operațiuni simple.

16. Ambalarea, dezambalarea, schimbarea ambalajului, decantarea și transferarea în alte recipiente, chiar dacă aceasta ar conduce la reîncadrarea sub un alt cod tarifar cu opt cifre, aplicarea, retragerea și modificarea mărcilor, sigilarea, etichetarea, afișarea prețului sau alt semn distinctiv similar.

17. Testarea, ajustarea, reglarea și punerea în funcțiune a echipamentelor, aparatului și vehiculelor, mai ales pentru verificarea conformității la normele tehnice, cu condiția să fie vorba de operațiuni simple.

18. Operațiuni constând în mătuirea elementelor de țevărie pentru a le adapta exigențelor anumitor piețe.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI – CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.U.I. 427282; Atribut fiscal R,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română – S.A. – Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 149588